

ẢO LỊNH KỶ

OUY CÔ NỮ

Trần Hữu Nùng dịch

Hoa
Thiên
Thư

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

Mục lục

1. Thuyền Ma.

2. Câu Mạng.

3. Xác Chết.

4. Oán Cũ (1).

4. Oán Cũ(2).

5. Thủy Chiến (1).

5. Thủy Chiến (2).

5. Thủy Chiến (3).

Thông Báo Một Chút.

5. Thủy Chiến (4).

6. Vô Kê.

7. Tà Ma (1).

7. Tà Ma (2).

7. Tà Ma (3).

7. Tà Ma (4).

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

1. Thuyền Ma.

Năm Sùng Trinh thứ 121*.

*1640

Quần đảo Thặng Tứ, biển Hoa Đông.

Khi Hồ Vạn Tùng bắt gặp thuyền ma thù quá muộn, không quay về được nữa. Bấy giờ trời vừa nhá nhem nên hắn vẫn thấy rõ thứ quái quỷ ấy, nó ăn khớp với miêu tả của các cụ già trong thôn, cột buồm cao, mạn thuyền dài, phiêu diêu dạo chơi tựa hồ không mục đích, im hơi lặng tiếng, không căng buồm, không quạt chèo, không đèn đóm, không bóng người. Dù có phải thuyền ma hay không, Hồ Vạn Tùng cũng chẳng trốn đi đâu được.

Lệnh cấm viễn ban ra hau trăm năm trước, mấy năm gần đây đã nói lỏng, thuyền tuần tra của quan binh cũng không xuất hiện ở vùng biển khuất nẻo này. Đối với một ngư dân như gã, đây quả là thời điểm thuận lợi để mưu sinh.

Đơn độc một mình một thuyền kiếm sống nơi vắng vẻ, chẳng lạ gì mưa bão, cuồng phong, sóng bạc đầu, xoáy nước, cướp biển, nhưng lúc này lại chạm trán thuyền ma! Ai cũng biết ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, nhưng nói thì dễ chứ làm có dễ đâu.

Dưới ánh hoàng hôn đang sẫm màu, thuyền của Hồ Vạn Tùng tiến thẳng đến đón đầu, con thuyền ma lù lù trôi lại như một đám mây đen! Các bô lão từng kể rằng, ai gặp thuyền ma thì rơi xuống biển mà chết, mắt chỉ

còn hai cái hốc, thất khiếu rách toạc. Hồ Vạn Tùng vốn không phải hạng nhát gan, vắng không đã tránh cho xa, nhưng đột nhiên gã thấy hoang mang, lòng dạ rời bời, sắp tới gần thì phát hoảng, liền quay mũi thuyền ra sức chèo, như thể muốn thoát khỏi cơn bão đang kéo đến. Nhưng không kịp.

Chẳng rõ con thuyền ma đang thuận gió, hay được một sức mạnh trong cõi u minh tiếp sức, nó lao đến như tên bắn. Hồ Vạn Tùng kịp nhảy ào xuống biển, nếu không đã phải chịu chung số phận bị đâm vỡ tan tành như con thuyền nhỏ.

Hồ Vạn Tùng giỏi bơi lội, sau một hồi vẫy vùng và đập nước, gã đã ổn định được tinh thần, rồi thầm tính toán. Khu vực này có đến vài trăm hòn đảo nhỏ, gã hiện cách hòn đảo gần nhất chưa đến vài dặm. Nếu bơi từ từ rồi lên bờ, chờ đến sáng mai sẽ gặp thuyền cá của ngư dân. Nhưng sau một ngày làm việc vất vả, Hồ Vạn Tùng hơi đuối sức. Gã lại nhìn con thuyền ma cách đó không xa, bỗng đổi ý. Hừ! Đã rơi vào tình thế hết đường tháo chạy, sao ta không liều một phen để làm rõ mọi chuyện, coi như chuyển đi này vẫn có chút thu hoạch.

Hồ Vạn Tùng bơi nửa vòng quanh con thuyền ma, nhận ra một bên mạn thuyền có thang gỗ thò xuống mặt nước. Thuyền ma có khác, gỗ đã mục, nhưng sờ vào vẫn khá chắc chắn. Gã bèn trèo lên mấy bậc thang, thở mạnh, nhổ nước bọt mẫn mẫn, tự nhủ " Chỉ nhìn thoáng qua rồi nhảy xuống nước luôn".

Trưa hôm sau, một con thuyền nhỏ cập vào hòn đảo vô danh bé tẹo gần đảo Hoàng Long. Người chèo thuyền bước lên bãi cát lổn nhổn đá, nhìn thấy một người nằm đó, chắc chỉ nửa canh giờ nữa thì biến thành xác chết. Người này thoi thóp thở, thất khiếu rỉ máu, mắt chỉ còn là hai cái hốc sâu hoắm. Cho nên gã không nhìn thấy bóng người bước đến, không thể nói tên mình là Hồ Vạn Tùng, càng không thể kêu lên, nhưng vẫn nghe được tiếng bước chân đang tới gần.

Người này ngồi thụp xuống xem xét các vết thương trên thân thể Hồ Vạn Tùng, khẽ thở dài " Bao nhiêu người rồi?". Không rõ là hỏi Hồ Vạn Tùng hay hỏi chính mình. Tay trái Hồ Vạn Tùng run run, như dồn toàn bộ sức lực cuối cùng vào cử động này. Người vừa đến thoáng ngẩn ra, hai tay cố nâng nửa người bên trái của Hồ Vạn Tùng lên. Bên dưới là một nhúm sỏi nằm trên đám tảo biển. Tổng cộng có mười hai viên.

" Ta sẽ đưa cho mẹ người năm mươi lạng bạc, sai người chăm sóc bà đến cuối đời. Người anh em cứ yên tâm ra đi."

Cơn đau hành hạ Hồ Vạn Tùng mấy canh giờ như đang trào ra hai hốc mắt trống rỗng. Gã tưởng chừng mình lại nhìn được vạn vật, nhìn được ánh nắng sáng lòa và bóng người chập chờn trước mặt.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

2. Câu Mạng.

Hồ Chiêu Dương, Giang Kinh.

Ánh tà dương ngày thu nhuộm màu âm đạm, ngập ngừng rơi về phía chân trời. Trên con đường mòn Chiêu Dương, một cỗ xe ngựa đang phóng như bay. Từ xa đã nhìn thấy bờ hồ, sóng nước lấp loáng màu cam nhạt dưới nắng chiều.

Đảo Hồ Tâm lừng danh đã bị đám cỏ lau héo úa che khuất, từ đường cái khó mà nhìn thấy rõ ràng. Dầu vậy, không khí êm đềm vẫn đủ sức níu giữ lữ khách dừng chân. Xe chạy chậm lại, rèm gấm vén sang bên, để lộ một khuôn mặt tuyệt mỹ chẳng khác nào tiên nữ. Gió bụi đường xa cũng không làm giảm sắc xuân của nàng. Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt ấy thoáng nét ưu sầu. Thiếu nữ khẽ hỏi, "Đã đến nơi rồi phải không Long lang?"

Người đàn ông đánh xe giật mạnh dây cương, cỗ xe lăn thêm vài bước rồi dừng hẳn, chàng ngoái lại, "Đúng thế! Từ nay vận mệnh của hai ta gắn chặt với nơi này."

Giữa lòng hồ có một bí mật chỉ mình Phượng Trung Long được biết. Chàng là một cường đạo nguy hiểm bậc nhất hiện nay. Cứ như lời những người kể chuyện rong, thì trong các công văn của Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng*, trong các điệp văn cáo thị của nha môn các cấp, Phượng Trung Long là tên tội phạm tàn ác khét tiếng.. Tróc nã tội phạm vốn là việc của các địa phương, nhưng nay Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng phải đích thân đi bố trí thiên la địa võng, là bởi Phượng Trung Long đã gây ra những chuyện tà

trời, hết cướp của nhà giàu chia cho dân nghèo giờ lại cướp Tiết Oanh Oanh*, ái nữ duy nhất của Tiết Quốc Quan, thượng thư bộ Lại, đại học sĩ viện Võ Anh. Phụng Trung Long là kẻ "tu luyện" giữa chốn làng chơi, đúng như tên của chàng, "rồng giữa bầy phụng". Nhưng kể từ khi trông thấy Tiết Oanh Oanh ở tết hoa đăng năm ngoái, chàng đem lòng say đắm, tìm cách len vào Tiết phủ gặp gỡ nàng. Không ngờ lại nhanh chóng giành được trái tim của Tiết tiểu thư, được nàng nguyện gửi gắm cả cuộc đời. Rồi chàng đưa tiểu thư đi trốn, hứa hẹn rằng sẽ để cho nàng sống đầy đủ hơn cả trong phủ nhà. Chàng nói là làm, hay chỉ cao hứng thề nguyện lúc đắm say.

Câu trả lời, nằm ở hồ nước này.

* Cấm Y Vệ và Đông Xưởng nằm trong hệ thống giám sát quan lại thời nhà Minh, hoạt động như tình báo, mật vụ, điều tra, an ninh, thanh tra chính phủ...

"Áo linh kỳ" thoát tiên được cấu tứ như tiền truyện thuộc series Hồ sơ tội ác, có sử dụng Phần dẫn của "Hồ tuyệt mệnh" và Khúc đệm của "Tơ đồng rỏ máu". Nhưng trong quá trình sáng tác, Quý Cổ Nữ đã phát triển thành series riêng, một số chi tiết vív thể cũng được tách bạch độc lập hoặc chỉnh sửa lại cho phù hợp, ví như tên của cô tiểu thư này.

Rèm xe khép lại, roi ngựa vung lên, cỗ xe lại chậm chậm di chuyển. Xe hơi rung lắc khi rời khỏi đường cái. Đi đến khi trời vừa sập tối, hai người trông thấy phía trước có vài gian nhà đơn sơ nhìn ra mặt hồ. Đó là nơi họ đã thuê. Phụng Trung Long đỡ Tiết Oanh Oanh xuống xe, áy náy nói, "Nàng phải chịu vất vả rồi."

Tiết Oanh Oanh nhìn gian nhà tuềnh toàng, rồi ngoảnh ra mặt hồ xám xịt lạng ngắt, hờ hững nói, "Chàng mới vất vả chứ! Chúng ta nên đi nghỉ sớm đi."

Phượng Trung Long nhận ra nét bần khoản của nàng, "Ta biết, nàng từ nhỏ sống trong nhung lụa, nay để nàng phải ở túp lều này, lại chẳng có a hoàn nào hầu hạ, thực khổ quá! Chỉ cần nàng chịu khó vài hôm, chờ ta..."

Tiết Oanh Oanh ngắt lời, "Không phải vì thế..."

Phượng Trung Long hiểu ra, "Nàng vẫn bần khoản về mấy câu lão thầy tướng nói đấy ư? Nàng không nhớ mọi người trong ngoài phủ Giang Kinh đều gọi lão là gì à! Đạo trưởng hảo huyền, Vô Kê* đạo trưởng! Lão ta toàn nói những điều vu vơ mà!"

* Viễn vông, vô căn cứ.

Có phải là vu vơ không. Tiết Oanh Oanh không biết, nàng không muốn tranh luận vô ích.

Lời dặn dò qua bức rèm của Vô Kê đạo trưởng vẫn văng vẳng bên tai, "Chớ đến gần hồ Chiêu Dương. Nếu nhìn thấy một người khoác áo tới đội nón lá đang buông cần nhưng không có dây câu, thì phải tránh càng xa càng tốt."

"Câu cá không mắc dây câu, thì câu cái gì?" Tiết Oanh Oanh ngây thơ hỏi, cũng tại chưa từng nghe Phượng Trung Long kể về sự tích thú vị này của hồ Chiêu Dương.

"Không phải câu cá, mà là câu người, tức là tính mạng!" Đạo trưởng nói thẳng, "Tiểu thư đã nghe rõ nhưng vẫn chưa hiểu nhỉ! Nếu thấy người khoác áo tới đội nón lá buông cần câu, thì sẽ có người phải chết bất đắc kì tử."

"Ý ông nói là... chồng tôi..."

"Ít ngày nữa e sẽ gặp nạn đổ máu."

Phượng Trung Long cười khẩy. "Nghề nghiệp" của chàng, lúc nào mà chẳng có nạn đổ máu rình rập? Đã bao nhiêu lần đối đầu với nhân sĩ võ lâm hai phái chính tà, thương tích trên người có lẽ không ít hơn số trâm thoa cài tóc Tiết Oanh Oanh dùng từ bé đến giờ.

Nửa đêm, Tiết Oanh Oanh giật mình tỉnh giấc bởi tiếng gió mưa. Phượng Trung Long mệt nhọc vì nhiều ngày đi đường, đang ngủ say như chết. Nghe gió luồn vào, Tiết Oanh Oanh khoác áo, bước đến bên cửa sổ. Căn nhà cũ kĩ, cửa sổ xiêu vẹo, nàng định đóng cửa lại cho kín nhưng gió mạnh cứ thổi bật cánh cửa, giấy dán cửa cũng suýt bị thổi tung.

Ngoài kia, hồ Chiêu Dương chìm trong mưa gió mịt mù. Gió to mưa lớn xối xả, ánh chớp loang loáng như những con rắn tung hoành khắp bầu trời. Dưới ánh chớp sáng, trên mặt hồ có con thuyền đơn độc với một bóng người mặc áo tơi đang ngồi câu cá. Người ấy ngồi cứng đờ như pho tượng đá. Tiết Oanh Oanh sửng sốt, ngỡ mình ngái ngủ hoa mắt. Nàng cố nhìn kĩ, thì thấy đúng như thế, thậm chí còn thấy cả cần câu của người ấy... không mắc dây câu!

Nếu thấy người khoác áo tơi đội nón lá buông cần câu, thì sẽ có người phải chết bất đắc kỳ tử.

Bỗng có một bàn tay đặt lên vai, Tiết Oanh Oanh sợ hãi kêu lên. Thì ra là Phượng Trung Long.

"Đang gió mưa thế này, sao lại ra đây đứng? Lỡ bị cảm lạnh thì ta biết ăn nói với phụ thân nàng ra sao?" Phượng Trung Long dịu dàng nói đùa.

"Long lang có nhìn thấy con thuyền nhỏ... và người mặc áo tơi không?"

Phượng Trung Long nheo mắt nhìn ra xa. Chỉ có màn đêm với cơn mưa ào ào đổ xuống. "Bao năm qua ta ngày ngủ đêm thức, luyện được khả

năng nhìn đêm, mắt tinh hơn cả linh miêu. Lúc này trên mặt hồ chẳng có thuyền hay người nào cả."

Tiết Oanh Oanh lại nhìn thật kĩ, ừ nhỉ, mặt hồ chỉ là một màu đen kịt. "Nhưng rõ ràng là thiếp nhìn thấy..."

"Trò lừa đảo của lão đạo sĩ giẻ rách khiến nàng hoang mang rối trí, nên tưởng tượng ra ảo ảnh đó thôi!" Phượng Trung Long ôm chèoàng Tiết Oanh Oanh rồi khép cửa sổ lại, "Nương tử cần nghỉ ngơi thật nhiều cho lại sức. Ta cũng muốn ngủ một giấc cho khỏe. Ngày mai nếu trời quang đặng ta sẽ lặn xuống đáy hồ tìm kho báu."

Tiết Oanh Oanh không sao ngủ được nữa. Sáng sớm mưa gió dần ngớt, nàng mới chợp mắt, khi tỉnh dậy thì không thấy Phượng Trung Long ở bên. Cảm giác chẳng lành dâng lên, nàng gọi lớn "Long lang" nhưng không thấy hồi âm. Nàng chạy ra khỏi buồng ngủ.

Trên bếp lò là nồi cháo còn nóng, thanh loan đao vẫn đặt trên bàn, nhưng không thấy bóng dáng chồng đâu. Tiết Oanh Oanh vội mở cửa chạy ra. Gió mát từ hồ thổi vào, nước hồ trong vắt, tĩnh lặng, tưởng như đêm qua không hề có mưa to gió lớn. Vẫn không thấy Phượng Trung Long.

Tiết Oanh Oanh thần người nhìn mặt hồ, lòng trĩu nặng. Lẽ nào lời nói của lão đạo trưởng rồ dại ấy đã ứng nghiệm?

"Nương tử..."

Tiết Oanh Oanh kinh ngạc quay người lại, Phượng Trung Long đang đứng phía sau, y như đêm qua.

"Thiếp tìm chàng mãi..." Tiết Oanh Oanh đưa tay giữ ngực.

Phượng Trung Long giơ mảnh giấy làm từ vỏ cây dâu lên, "Ta đang ngồi ở cửa sau nghiên cứu tấm bản đồ này."

Quên mất nhà có cửa sau, Tiết Oanh Oanh khẽ thở dài rồi nhào vào lòng Phượng Trung Long, "Thiếp sợ quá." Nhưng nàng lại nghi hoặc, Phượng Trung Long có trí nhớ cực tốt, hồ Chiêu Dương thì không lớn, sao còn cần dùng đến bản đồ?

Phượng Trung Long cười lớn, "Làm xong vụ này, ta sẽ rửa tay gác kiếm. Chứ tiếp tục hành nghề, phiêu bạt sóng gió, thì khác nào bắt nàng quanh năm phải sống trong kinh hãi?"

Tiết Oanh Oanh nhìn mặt hồ, "Thiếp chỉ mong chàng quên hẳn vụ này, hai ta sẽ đi khỏi đây, càng xa càng tốt."

Chỉ vì câu nói của gã đạo sĩ điên rồ ấy? Phượng Trung Long phớt lờ, đoạn mở tấm bản đồ ra, "Nàng nhìn đi, chỗ này là đảo Hồ Tâm. Ta đã thuê sẵn một con thuyền của ngư dân. Bây giờ ta khởi hành, khoảng nửa canh giờ sẽ tìm thấy chỗ lặn cạnh đảo. Dù thành công hay không, trước khi trời tối ta cũng trở về đây."

Tiết Oanh Oanh lặng lẽ gật đầu.

Phượng Trung Long nhanh chóng thay bộ quần áo lặn*. Trước khi đi, chàng hôn má Tiết Oanh Oanh. Nàng bỗng nắm chặt cánh tay chàng, "Long lang, vụ cuối cùng này, chàng không làm cũng chẳng sao. Thiếp không cần ăn ngon mặc đẹp, không cần a hoàn hầu hạ, thiếp sẽ tập làm việc nhà. Trang sức ngọc ngà đem theo, bán đi cũng đủ để hai ta mở một cửa hàng hoặc mua vài mẫu ruộng tốt. Thiếp không muốn..."

* Thủy kháo. Loại trang phục lặn liền thân bó sát làm từ da cá mập, trơn nhẵn, có khả năng giữ nhiệt.

"Nàng không muốn ta phải mạo hiểm." Phượng Trung Long khẽ vuốt tóc Tiết Oanh Oanh, "Nhưng lần này mạo hiểm không đáng kể. Trên giang hồ, các băng hữu gọi ta bằng biệt hiệu Phượng Trung Long là vì ta có biệt tài sông nước vô địch, lặn dưới nước như giao long. Năm xưa cướp một

thuyền chở bạc, ta đã trôi dạt trên bờ biển Hoàng Hải ba ngày ba đêm. Nàng nhìn xem, hồ nước này phẳng lặng như gương, không sóng không gió, cẩn thận tìm kiếm thì đâu thể xảy ra chuyện gì?"

"Dưới hồ có yêu quái, có ma thì sao?"

Phượng Trung Long bật cười, "Nàng xem kịch và đọc dã sử nhiều quá. Ta từng bơi lặn vô số sông ngòi hồ ao, chưa từng nhìn thấy quỷ quái, quanh năm đi đêm, cũng chẳng bao giờ gặp ma gặp quỷ!"

"Nhưng..."

"Nàng đừng lo. Chuyển này thành công thì sẽ sung sướng cả đời, ta sẽ bỏ nghề cường đạo. Nàng biết không, trong thiên hạ có vô số bồ khoái* danh tiếng chỉ mong sau này chết đi, bia mộ được khắc dòng chữ vẻ vang 'Người đã bắt được tên tội phạm khét tiếng Phượng Trung Long'. Mặt khác, dù nàng sẵn lòng làm vợ một nhà nông, nhưng cấy cày dệt vải muôn phần khổ cực, ta thật không đành lòng!"

*Viên chức võ bị chuyên lòng bắt tội phạm thời xưa ở Trung Quốc. Tương đương cảnh sát ngày nay.

Tiết Oanh Oanh khó mà bị thuyết phục, nàng đành đưa ra một chiêu cuối cùng, "Long lang, thiếp biết không thể ngăn chàng. Nhưng có điều này thiếp chưa kịp nói... thiếp đã mang thai."

Phượng Trung Long trợn tròn mắt ngạc nhiên, mặt tươi dần, chàng nở nụ cười ngọt ngào, ôm chầm lấy Tiết Oanh Oanh, "Thật ư? Ta sắp được làm cha rồi!"

Phượng Trung Long từ nhỏ mồ côi cha mẹ, không người thân thích, lớn lên trong sóng gió gian nan, dĩ nhiên muốn đem đến cho con mình mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời, " Nuôi con cái thực không dễ gì, riêng vì nó thôi,

ta cũng nên bỏ nghề đạo tặc. Chuyến này vừa khéo để con chúng ta không phải khổ như ta hồi xưa."

Tiết Oanh Oanh đắm hồi hận, vì rõ ràng tin mừng càng khiến Phượng Trung Long thêm quyết tâm hành động.

Phượng Trung Long chèo thuyền lao đi như bay. Nhìn khắp xung quanh không thấy bóng con thuyền nào khác. Lúc này chàng có cảm giác mình là người may mắn nhất trên đời, có hồng nhan tri kỉ, có đũa con cốt nhục, có vàng bạc đầy nhà... à, chưa có vàng bạc đầy nhà, nhưng sau ngày hôm nay thôi là chẳng thiếu gì nữa. Niềm vui khó tả gắn liền với chuyến đi, chỉ thoáng chốc con thuyền đã cập đảo Hồ Tâm.

Chèo thuyền đến một tảng đá nhỏ dài nhô lên mặt nước, Phượng Trung Long ngẩng đầu nhìn trời, xem xét phương hướng, rồi xác định đây chính là tảng đá Long Tu* trên bản đồ. Chàng buộc thuyền vào Long Tu, hít sâu một hơi rồi lặn xuống hồ.

* Râu rồng.

Bơi một hồi không rõ bao lâu, mắt cá chân chàng bị bóp chặt, bấp chân giật một cái. Không lẽ vướng phải thủy tảo?

Chàng cúi đầu nhìn về phía sau, rong tảo cỏ cây đều không thấy, chỉ thấy một bóng đen đang tiến đến gần. Phượng Trung Long vội rút thanh đao răng cưa chuyên dùng giao chiến dưới nước, chuẩn bị đối phó.

Trên mặt đất, Phượng Trung Long không dám tự xưng đệ nhất, nhưng ở dưới nước, kẻ có võ công áp đảo chàng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thế nhưng bóng đen kia ở khắp xung quanh. Cảm giác căng thẳng gay gắt đang áp sát mà không sao nhìn rõ kẻ địch. Bất chợt, lần đầu tiên trong lòng nước, Phượng Trung Long cảm thấy sợ hãi. Và giá lạnh. Nước hồ vốn mát rượi, nhưng lúc này lại tê buốt như băng.

Gần đến hoàng hôn, Tiết Oanh Oanh nghe lòng càng lúc càng trĩu nặng, tâm trạng trùng xuống còn nhanh và nặng nề hơn cả ánh chiều tà. Nàng nhìn về phía đảo Hồ Tâm, không thấy bóng con thuyền nào. Nàng cứ thế đứng bên bờ hồ, cho đến khi trăng soi đáy nước.

Hai ngày sau, xác Phượng Trung Long nổi lên.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

3. Xác Chết.

Bố khoái trẻ tuổi Liêu Nhất Kiệt, thường gọi A Kiệt, là người đầu tiên nhận được tin ngư dân báo "có án mạng". Bấy giờ đang ở dịch trạm bên hồ Chiêu Dương, gã hồi hộp khôn tả. Làm bố khoái từ năm ngoái nhưng vẫn chỉ là chân sai vặt, đây là thông lệ đối với lính mới, không thể oán trách ai. Biết đâu lần này lại được điều tra phá án? Tất cả đều do bố đầu* Mạc Tông Trạch sắp xếp.

* Người đứng đầu các bố khoái. Dạng như cảnh sát trưởng ngày nay.

A Kiệt cảm thấy bố đầu rất tử tế với mình. Với khuôn mặt ôn hòa, Mạc Tông Trạch thường kiên nhẫn phân tích tình tiết các vụ án, từng bước gợi mở suy luận cho gã.

Tiếng vó ngựa gấp gáp dồn dập gõ trên mặt đường lát đá xanh.

"Tránh ra, tránh ra!" Bố khoái A Kiệt vừa vung roi thúc ngựa vừa hô lớn, người đi đường và các thương nhân lừ mắt nhìn lên. A Kiệt không có ý ra vẻ ta đây để hù dọa ai, gã thực sự sốt ruột, lòng như lửa đốt. Gã không về nha môn phủ Giang Kinh mà phóng đến trước quán rượu Giang Tả. Vừa xuống ngựa, chân còn chưa đứng vững, A Kiệt đã chạy xộc qua cánh cửa thấp lè tè.

"Vẫn còn sớm, chúng tôi chưa tiếp khách!" Tiểu nhị xẵng giọng.

"Người chưa tiếp thì ta tiếp!" A Kiệt đáp. Đợi mắt quen với bóng tối bên trong, gã đi thẳng tới cái bàn kê ở góc nhà, một đồng thịt đang nằm

dưới đất ngay cạnh chân bàn. Thoạt nhìn cứ tưởng là xác chết, nhưng tiếng ngáy khò khò chứng tỏ người còn sống.

Đống thịt này chính là bố đầu Mạc Tông Trạch của phủ Giang Kinh, người giữ gìn sự bình an cho bốn trăm ngàn dân chúng địa phương. A Kiệt cúi xuống lay Mạc Tông Trạch, "Mạc bố đầu! Có án mạng!"

Mạc Tông Trạch vẫn nhắm mắt, xua tay, "Người cứ đến đó trước đi! Ta phải uống thêm chén nữa rồi mới ra trận được!" Nói rồi ông giơ cao hai chân như đang phi ngựa, sau đó lại phì phò kéo bễ.

A Kiệt đành phải gọi, "Tiểu nhị!"

Tiểu nhị hiểu ý, bèn bưng đến một bát nước lạnh. A Kiệt đón lấy rồi hắt luôn vào mặt Mạc Tông Trạch.

"Có án mạng! Bố đầu! Án mạng!"

Khi chạy đến hiện trường ven hồ, Mạc Tông Trạch đã gần tỉnh rượu. Vị trí này ở mé Đông Nam hồ Chiêu Dương, là bãi cát hoang vu, họa hoằn mới có thuyền nhỏ không sợ mắc cạn qua lại. Thôn xóm gần nhất cũng cách nơi này hơn một dặm.

Ba bố khoái đến trước đang quát đuổi những người không có phận sự tản bót, thấy bố đầu đến, họ bước lên chào hỏi chờ lệnh.

Sau khi tỉnh rượu, Mạc Tông Trạch như lột xác, ngoại trừ cái mũ đội hơi lệch và râu ria không xén tỉa, ánh mắt ông sáng quắc, toát lên thần thái mạnh mẽ của một bố đầu. Quyết đoán và thành thạo, ông phái một bố khoái đi tìm ngư dân phát hiện thi thể sớm nhất để hỏi han tình hình và ghi chép cụ thể, một bố khoái khác đi tìm không khí ở khu vực xung quanh, rồi bố khoái thứ ba phi ngựa đi gọi lão Khâu, tức ngổ tác* Khâu Tam Giáp.

*Pháp y. Chức quan chuyên làm việc khám nghiệm tử thi.

A Kiệt ngật ngừng, "Còn tiểu nhân..."

Mạc Tông Trạch ra lệnh, "Đi theo ta!"

A Kiệt mừng rỡ, vậy là bố đầu đã cho gã cùng điều tra vụ án.

"Trước hết hãy nhắc nhở dân chúng, đứng xem cũng được nhưng đừng xúm lại, nếu bước vào thêm thì bắt giam, xử tội!"

Mạc Tông Trạch cúi xem hiện trường. Ba cái xác trên bãi cát ven hồ, một không đầu, một bị phanh lồng ngực, một bị chặt bỏ tứ chi. Máu loang trên đá sỏi, gió hiu hiu thổi không xua nổi mùi tanh.

Xác cụt đầu là nam, thấp lùn, da dẻ cho thấy ở lứa tuổi trung niên. Xác bị phanh lồng ngực là nữ, có chút nhan sắc, cải dạng nam trang kiểu các nữ hiệp lang bạt giang hồ. Xác thứ ba là một thanh niên cao to, chỉ hiềm tứ chi bị cắt bỏ. Xác cụt đầu thì không nói, nhưng khuôn mặt hai cái xác còn lại đều bình tĩnh, cam chịu cảnh chết thảm. Thật kì quái!

Nghe tiếng thở hỗn hển sau lưng, Mạc Tông Trạch trở cây liễu lớn gần đó, nhắc nhở, "Nôn ọe thì chạy ra chỗ kia, đừng để dân chúng nhìn thấy, mất oai ra."

A Kiệt định hiên ngang trả lời "Tiểu nhân không hề buồn nôn", nhưng dịch vị cứ mấp mé trào lên miệng không làm sao nói được. Gã chạy vút tới gốc liễu xả sạch mấy cái bánh vừng vừa ăn lúc sáng. Ở đó có vài bãi chất thải tương tự, xem chừng là của ba đồng liêu. Cũng như A Kiệt, bọn họ đều là người phạm cả.

Tay bố khoái trẻ quay trở lại.

Mạc Tông Trạch đang lom khom quan sát cái xác cụt đầu, "Thấy sao?" Giọng khàn đi vì căng thẳng.

A Kiệt đáp, "Tiểu nhân tạm ổn, không buồn nôn nữa."

"Ta đang hỏi đánh giá của người về án mạng." Mạc Tông Trạch ngoái lại, cau mày, ánh mắt không rõ là sốt ruột hay đau thương.

A Kiệt liếc nhìn ba cái xác, nghĩ ngợi rồi nói, "Rõ ràng đều là dân giang hồ. Binh khí vẫn còn đeo bên mình, kiếm Thất tinh, câu Uyên ương, đinh ba Tiệt long. Có lẽ họ thuộc các phái Điểm Thương, Ngô Việt Thế Gia và Tấn... Tấn Đông Thần Nông Giáo."

"Tấn Bắc Thần Nông Giáo!" Mạc Tông Trạch càu mày.

"Vâng, Tấn Bắc... Và, ối chà! Đều bỏ mạng bởi binh khí đặc trưng của chính mình!"

A Kiệt lại nhìn ra phía cây liễu, sẵn sàng chạy thêm chuyến nữa. Khuôn mặt bỗng thoáng nét thông cảm nhưng mau chóng trở về nghiêm nghị. Nghe xong nhận định của A Kiệt, ông thấy hài lòng với tay lính mới, "Người hiểu biết cũng khá đấy!"

"Tiểu nhân thường trò chuyện với lão Khâu nên cũng lĩnh hội được chút ít."

Lão Khâu là một cao nhân thuộc hạng nhất nhì trong ngành, ngay người của Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng khi gặp các vụ án hóc búa cũng phải đến gặp để thỉnh giáo.

"Nếu lão Khâu có mặt ở đây xem xét nạn nhân, sẽ phán đoán ra sao về nhân thân của hung thủ?" Mạc Tông Trạch nói như hỏi chính mình.

A Kiệt nói, "Nghe đồn nhà Mộ Dung ở Cô Tô có tuyệt chiêu Đấu chuyển tin di, khiến đối phương lâm vào tình thế gậy ông đập lưng ông..."

Mạc Tông Trạch phì cười, "Tào lao, tin thế nào được?"

A Kiệt lại ngẫm nghĩ, "Nếu hung thủ là dân bản địa, thì đúng là y!"

Cơ mặt giãn giật, Mạc Tông Trạch không hỏi thêm nữa. A Kiệt trẻ người non dạ, không nhận ra nét biến đổi trên khuôn mặt bố đầu, nên nghĩ rằng ông chưa hiểu rõ ý mình, "Kẻ ra tay kinh khủng thế này, nếu là dân bản địa, thì chỉ có... Đoạn Chi Ma*!" Nói xong mới nhận ra mình trót lảm lòi, A Kiệt len lén nhìn bố đầu, thấy sắc mặt ông sa sầm.

* Ác ma chặt ngón tay.

Đoạn Chi Ma là gai trong mắt dằm trong tim Mạc Tông Trạch, là nguyên nhân khiến ông sớm chiều chìm đắm trong men rượu, là kẻ đã khiến ông sống không bằng chết.

A Kiệt lại nhìn ba cái xác rồi bỗng giật mình kêu lên. Các ngón trở phải đều bị xén phẳng!

Sao lão Khâu vẫn chưa đến?

Lão Khâu đến hiện trường, nhưng không thấy xác đâu nữa. Lúc nhận được tin báo thì viên ngũ tác kì cựu này đang say sưa ở Ánh Xuân Uyển. Khác với bố đầu, Khâu tiên sinh không say rượu mà say mĩ nhân, giờ đang tựa vào lòng mĩ nhân mũm mĩm Tiểu Hồi Hương! Tiếng là "tiểu" nhưng Hồi Hương không còn trẻ nữa, tuổi phải ngoài bốn mươi rồi. Xưa là hoa khôi một thời, nay luống tuổi nhưng vẫn còn một chút xuân sắc, bà hùn vốn với Ánh Xuân Uyển để mưu sinh, không mặn mà tiếp khách nữa, chỉ thỉnh thoảng mới gả bó một đêm với những tri kỉ cũ.

Đại sảnh bên dưới huyền não, một tên tiểu nhị đang léo nhéo loan tin xác chết bên hồ. Ánh Xuân Uyển nằm ngay phía Tây hồ, đứng trên gác nhìn được toàn cảnh. Lão Khâu hỏi vị trí cái xác, nghe ra chỉ cách cửa chính lầu xanh một tầm bắn tên. Dây lưng còn chưa thắt lại tử tế, lão đã vác thân hình ục ịch chạy đến hiện trường.

Ven hồ chủ yếu là cát mịn, lão Khâu nhận ra vài chỗ hơi trũng, xác đã từng nằm đây, được xem xét xong thì khiêng đi.

Tiểu nhị bô bô nói, nạn nhân chết đuối, ban này còn có năm sáu người túm tụm vây quanh, bây giờ cả người lẫn xác đều đi đâu không rõ. Thật mờ ám!

Lão Khâu bỗng thấy bức bối, lão vịn vẹo tấm thân béo tròn, lại chạy về Ánh Xuân Uyển, lên thẳng lầu ba. Đứng trên này nhìn ra xa sẽ thấu vào mắt tất thấy đường cái hay lối mòn.

Trên đường cái hướng Tây Bắc, có một tốp chừng chục kỵ sĩ đang phóng đi, bụi cuốn tung mù mịt. Kỵ sĩ mặc đồ đen, cưỡi ngựa ô, và một cỗ xe cũng màu đen, trông như một đám mây đen bay miết.

Thật xin lỗi mọi người vì thời gian qua không đăng truyện do ad bận quá. Cảm ơn các độc giả đã đọc. Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha!!!

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

4. Oán Cũ (1).

Mạc Tông Trạch đã gặp được lão Khâu. Viên ngỗ tác cao niên đang mặt sưng mày sía này, nếu ngay bây giờ nằm xuống bãi cát ven hồ thì trông sẽ giống hệt một xác chết.

"Tuyệt đối không thể là Đoạn Chỉ Ma!" Liếc mắt qua mấy cái xác, lão Khâu kết luận ngay.

Mạc Tông Trạch gật đầu, "Vì thủ đoạn gây án không giống Đoạn Chỉ Ma ngày trước."

"Mấy nạn nhân này đều bị chặt ngón tay..." A Kiệt lại hấp tấp nói xen vào, "Nhưng, đúng là Đoạn chỉ ma chỉ giết phụ nữ và bổ đầu bổ khoái..."

Lão Khâu lừ mắt nhìn gã bổ khoái mới vào nghề, "Đoạn Chỉ Ma đã im hơi kín tiếng mười tám năm qua, chẳng có việc gì sao tự nhiên lộ mặt ra. Chưa hết, ba cái xác hầu như không có dấu vết vật lộn giãy giụa, lại bị chính binh khí của mình giết chết. Và, không chỉ có một hung thủ. Huống chi, ngày trước Đoạn Chỉ Ma giết bổ khoái chỉ bằng một nhát xuyên tim, sạch sẽ gọn gàng. Còn hung thủ giết ba người này lại hành động rườm rà phiến toái, tàn bạo khác thường."

A Kiệt lẩm bẩm, "Đoạn Chỉ Ma cũng tàn bạo khác thường mà. Y toàn giết phụ nữ vô tội, còn bươi vầy xác chết nữa." Rồi vội bổ sung một câu, "Nhưng tiểu nhân cũng không nói nhất định là y!"

Lão Khâu kể tóm tắt cho Mạc Tông Trạch chuyện xác chết đuối ở ven hồ phía Tây bị cướp đi. Đám người khả nghi ấy mặc toàn đồ đen chạy theo

đường cái phía Tây Bắc.

Mạc Tông Trạch nhìn chăm chăm về hướng Tây Bắc, thoáng nghĩ ngợi rồi nói, "Chẳng rõ nạn nhân đó có bị chém đứt ngón trở không? Lão cứ xem xét đi, ta đuổi theo họ." Nói rồi Mạc Tông Trạch phóng mình lên ngựa, loáng cái đã mất hút.

Lão Khâu thở dài, định ngăn ông ta nhưng cũng biết là không thể. Mạc Tông Trạch ham rượu bao năm, thể lực hao mòn mà tinh thần với công việc vẫn hăng hái. Lão cũng không rõ nên khâm phục hay nên cảm thương nữa.

Lão Khâu ngồi thụp xuống quan sát kỹ lưỡng ba thi thể rồi gọi A Kiệt đến lột hết quần áo của họ ra, lật qua lật lại xem xét hồi lâu. Cuối cùng lão đứng lên, tay vuốt bụng, "Thả chó!"

Không ai hồi đáp, cũng không thấy con chó nào.

Tiểu bồ khoái A Kiệt cho biết, "Đã thả chó rồi!"

Nha môn phủ Giang Kinh nuôi hai con chó săn mũi thính chuyên dùng cho phá án, sáng nay cả hai đều được cho đến người vết thương của ba cái xác. Chúng theo các bồ khoái đi đánh hơi mọi chỗ, đến giờ vẫn chưa về, chứng tỏ không tìm thấy manh mối nào.

Lão Khâu nói, "Gọi về!"

Hai con chó săn mau chóng được gọi về.

Lão Khâu rút thanh trường kiếm A Kiệt đang đeo, trở tấm lưng trần của xác chết cụt đầu, "Nhìn lưng xem, có gì khác thường?"

A Kiệt nheo mắt nhìn kỹ, không nhận ra điều gì khác thường.

Lão Khâu lại trở lưng cái xác mất tứ chi có làn da tím tái. A Kiệt cố lăm mới phát hiện được một mảng xam xám dài rộng khoảng hai tấc, màu

da đậm hơn xung quanh chút ít, trông giống một vết chàm. Gã lại nhìn cái xác cụt đầu, ở lưng có vết xám tương tự. Xác phụ nữ bị phanh lồng ngực cũng thế! Lưng ba cái xác có cùng một kiểu vết chàm, thế thì chỉ có thể là...

"Trúng độc chưởng*!" A Kiệt buột miệng, đã hiểu ra vấn đề.

* Chưởng có nghĩa là lòng bàn tay. Chưởng trong võ công là cú đánh bằng lòng bàn tay. Chưởng môn là người nắm môn phái trong lòng bàn tay, tức là điều hành nó.

Xác chết không có dấu hiệu giãy giụa, rõ ràng là đều bị đánh lén từ phía sau bằng độc chưởng. Sau khi chết rồi, họ mới bị binh khí của mình xả thây.

Lão Khâu cầm trường kiếm rạch một đường trên lưng cái xác cụt đầu. Máu đen trào ra.

"Cha mẹ ơi!" A Kiệt bưng miệng bịt mũi. Mùi khảm kinh khủng xộc lên, may mà đã nôn sạch bữa sáng, không thì lúc này gã phải đi viếng thăm gốc liễu lần nữa rồi.

Lão Khâu không bịt mũi che miệng, nhưng cặp lông mày xám bạc cau rúm, miệng méo xệch, một lúc sau mới thở hắt ra, giọng khàn đặc, "Thả chó!"

Hai con chó săn chạy lại ngửi các vết máu, sủa gâu gâu rồi cùng chạy bổ về phía cánh rừng ở mạn Đông Bắc. Hai bổ khoái nhanh chóng theo sau.

A Kiệt hỏi, "Độc chưởng này từ đâu ra?"

Lão Khâu đáp, "Biết thì nói xem!"

A Kiệt thú nhận, "Tiểu nhân thực sự không biết."

"Thế thì người chưa đủ tinh ý." Lão Khâu lắc đầu, "Còn nhớ ngày trước nói chuyện lan man, ta từng kể cho người biết mấy nhà hạ độc chưởng hiểm ác nhất thời nay không?"

A Kiệt đáp, "Tiểu nhân còn nhớ! Nhà họ Mao ở Tây Vân Nam này, Dịch tú tài phái Mang Sơn này, Nam Cung Thế Gia thôn Mộc Hoa này, Giang Nam Xuân hộ pháp của Tuyết Ưng giáo này..."

"Giang Nam Đông!" Lão Khâu lại lắc đầu, "Đó là các nhân vật công khai, nhưng vẫn còn vài kẻ rất kín tiếng, người quên rồi à?"

"Cái đầu tiểu nhân không thể bằng Khâu tiên sinh."

A Kiệt mới vào nghề mà đã học hỏi được như thế là cố gắng lắm rồi, lão Khâu cũng không gây khó dễ thêm nữa, "Được! Ta nhắc lại cho người biết. Hãy cố nhớ cho kĩ. Những kẻ ngầm hạ độc chưởng giết người, đa số là nhân sĩ của các danh môn chính phái..."

"Danh môn chính phái? Thế thì kì lạ quá!"

Lão Khâu cười nhạt, "Các nhân sĩ chính phái luôn lo sợ giết người sẽ làm ô uế tên tuổi trên giang hồ, nên mới bí mật ra tay bằng các ngón tà môn. Người nghĩ mà xem, ba kẻ đen đuôi này đều là người của các môn phái lớn, võ công không tầm thường, tại sao không có cơ hội đánh trả mà lại phải bỏ mạng sau một chưởng?"

A Kiệt bỗng hiểu ra, "Hung thủ cũng là danh môn chính phái, thậm chí hai bên là bạn với nhau, họ không chút đề phòng cho nên mới bị đánh lén!"

"Được! Người đã sáng mắt ra rồi đấy!" Lão Khâu thở dài, "Rõ ràng hung thủ không muốn để lộ thân phận chính phái, nên mới dùng độc chưởng để đánh lén, sau đó lấy ngay binh khí của nạn nhân để xé thân họ. Người phá án nói chung, khi vừa nhìn thấy thi thể sẽ nghĩ rằng, trên giang

hồ, ai có sở trường mượn sức đối phương để giết đối phương? Ai có võ công cao siêu đến mức chỉ một chiêu là hạ gục đối phương bằng vũ khí của chính họ?"

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

4. Oán Cũ(2)

"Đại nhân càng nói càng mở rộng thế này... Rốt cuộc là độc chưởng gì? Danh môn chính phái nào ra tay?" A Kiệt thì ham nghe, nhưng mặt khác gã cũng nôn nóng muốn biết.

Lão Khâu lại nhìn vết máu đen trên lưng thi thể, "Phái Lã Lương trăm năm trước từng xuất hiện một nhân tài, sáng tạo ra một loại độc chưởng kinh hồn... Thoạt đầu nhân tài này hạ sát chưởng môn của mình, khi bị các chưởng lão trong phái và vài chục cao thủ chính đạo vây đánh, bèn tiện tay tước đi nhiều sinh mạng nữa..."

"Lão huynh ấy hóa điên hay sao? Đang yên đang lành đi giết chưởng môn của mình?" A Kiệt hỏi.

"Ai bảo là "lão huynh" với "đang yên đang lành"? Nhân tài này là con gái của cự chưởng môn kiêm phu nhân của tân chưởng môn, tên là Diêu Kha Nhi. Cô ta và chồng cùng học võ nghệ, là bạn từ thuở ấu thơ, ngay cả vị trí chưởng môn của chồng cũng phải nhờ cô ta giúp đỡ mới trang được. Nhưng tân chưởng môn, sau khi nắm quyền, đứng trên tám trăm đệ tử thì lộ rõ bản tính hiếu sắc, dan díu với các nữ đệ tử chưa đủ, còn qua lại với đàn bà bên ngoài, thậm chí khuấy động đục vòng phàm trần của một thần ni phái Nga Mi. Vụ này bôi nhọ thanh danh của cả hai phái, những người đứng đầu thống nhất không làm to chuyện, nhưng phu nhân chưởng môn có lẽ thấy khó nuốt hận. Chỉ hiềm, võ công của cô ta nhiều nhất là ngang tầm với chồng thôi.

Sau khi vụ bê bối vỡ lở, biết vợ sẽ không dễ dàng bỏ qua, chưởng môn Lã Lương luôn luôn cảnh giác, không ngủ chung giường, thậm chí không ở chung phòng. Phu nhân thì kiên trì chờ đợi, ngoài miệng nói 'Con người ta ai chẳng mắc sai lầm' nhưng sau lưng lại âm thầm luyện nội công. Rồi một cơ duyên may mắn khiến Diêu Kha Nghi làm quan với Hoàng Tiên Chi, đệ tử yêu của Hoàng Sơn Lão Mẫu. Hai người đã kết nghĩa tử muội.

Hai người phụ nữ đồng cảm, trao đổi tâm tình, thậm chí còn truyền cho nhau võ công bí truyền của phái mình. Diêu Kha Nghi vốn có năng khiếu với võ học, đã rút tủa tinh hoa nội công của hai phái, tạo ra Hận lôi độc chưởng, rồi lại chọn lọc tinh túy kiếm pháp của hai phái kết hợp thành U linh thần kiếm hết sức quái dị thâm sâu."

A Kiệt gật gù, " Sau đó bà ta dùng Hận lôi độc chưởng và U linh thần kiếm giết chết chưởng môn Lã Lương?!"

"Còn phế võ công của thần ni phái Nga Mi kia nữa! Mấy trưởng lão đức cao vọng trọng của Lã Lương cùng một số nhân vật danh môn chính phái rảnh hơi quá bèn liên kết để 'phò tá chính nghĩa' và bị Diêu Kha Nghi đánh cho liếng xiếng. Lại thêm Hoàng Tiên Chi trợ lực, vụ này thành ra ầm ĩ gianh hồ một thời."

A Kiệt bình luận, "Có lẽ hai mỹ nhân đó... lành dữ ít nhiều?"

"Ai bảo là hai mỹ nhân?" Lão Khâu bực mình, thanh niên giờ sao lấu tấu thế nhỉ! "Chuyện xảy ra cách đây cả trăm năm, chưa gặp bao giờ, sao biết là xấu hay đẹp? Chỉ biết họ đã ra tay hung tàn, thảm sát không biết bao nhiêu nhân sĩ các phái. Tuy nhiên, thiếu số không cự nổi đa số, sau vài trận ác chiến, hai bà thương tích đầy mình. Bấy giờ các trưởng lão phái Lã Lương nêu cao chính nghĩa lại vất vả đứng ra dàn xếp để hai bên đình chiến, không liêu mình sát hại nhau nữa. Điều kiện giảng hòa cũng đơn giản, hai người đàn bà không phải chết, miễn là chấp nhận bị giam chung thân ở

ngọn Kim Đỉnh núi Nga Mi, làm bạn với ngọn đèn và kinh Phật, sống đời cô quạnh, không rời núi một bước."

"Sau đó thì sao?" A Kiệt nghe như nuốt từng lời.

"Không có sau đó!"

"Không có? Đang nghe hay!"

"Loạn đến thế chưa đủ à? Hai tử muội bọn họ bị giam trên núi Nga Mi cả đời, không thể lộ mặt ra làm bừa nữa. Trăm năm trôi qua, tức là ngày nay, ta và người lại có may mắn chứng kiến Hận lôi độc chưởng tái xuất giang hồ! Một nhân sĩ võ lâm năm xưa từng tham gia vây bắt hai người này, đã chép lại rằng ai trúng độc chưởng lưng sẽ tím đen, khi rạch ra thì hôi thối kinh khủng."

"Mùi thối kinh khủng, chính là mùi của độc chưởng. Tay ai có mùi ấy, kẻ đó chính là hung thủ, cho nên đại nhân mới cho thả chó đi truy lùng." A Kiệt hiểu ra nhưng lập tức lại ngờ vực, "Hai bà bị giam giữ suốt đời, không tái xuất giang hồ nữa, thì lấy đâu ra truyền nhân?"

"Chỉ có thể suy đoán mà thôi. Có lẽ ni cô Nga Mi nào đó hiểu học, hoặc muốn tu luyện theo đường tắt, nên đã xin Diêu Kha Nhi dạy tuyệt kỹ cho. Ta cho rằng Diêu Kha Nhi cũng không chịu nổi cô quạnh và càng không muốn độc chưởng mình dày công nghiên cứu bị thất truyền nên đã chiều ý họ, dạy chưởng pháp và kiếm pháp cho những người thành tâm. Sau đó, đời này sang đời khác, họ truyền lại cho nhau."

A Kiệt hỏi, "Liệu có phải bao năm qua Đoạn Chỉ Ma không gây án ở Giang Kinh là bởi y lưu lạc giang hồ rồi học được độc chưởng này?"

"Tại sao nhất thiết phải là Đoạn Chỉ Ma?" Lão Khâu bực mình.

A Kiệt khẽ nói, "Đại nhân biết nhiều hiểu rộng, ngoài Đoạn Chỉ Ma ra, đại nhân đã nghe đến ai khác giết người xong còn chặt ngón tay nạn nhân nữa không?"

Lão Khâu ngần ngừ nghĩ bụng,, gã bố khoái này nói không phải là không có lí. Tại sao lão cứ khẳng khẳng không phải Đoạn Chỉ Ma? Tại sao Mạc bố đầu cũng nói không phải Đoạn Chỉ Ma? Cả hai đều đang cố ý né tránh vấn đề, thâm tâm mong sao hung thủ không phải là kẻ từng hoành hành ở phủ Giang Kinh khiến bao gia đình tan nát.

Bồng nhiên, họ cùng biến sắc.

Có tiếng chó sủa từ xa vọng lại.

Nhớ bấm hình ngôi sao, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

5. Thủy Chiến (1)

Mạc Tông Trạch cười con ngựa già đã gấn bó bao năm. Tên nó là Nhất Trương Hồng, cao lớn, chân dài, thuộc dòng ngựa quý Tây Lương*. Đây là quà nhạc phụ làm quan to ở kinh đô tặng ông và A Uyển trong ngày thành thân. Cả hai sánh vai cưỡi ngựa từ kinh đô về Giang Kinh, trên đường ngoa du sơn thủy, hành hiệp giang hồ. Hai con ngựa đã cùng họ tạo nên bao kí ức tuyệt vời. Nhưng không lâu sau đó, A Uyển bị sát hại. Với Mạc Tông Trạch, chết đi còn hơn là sống trong đau khổ.

* Một nước nhỏ tồn tại đầu thế kỉ 5, địa phận Tân Cương ngày nay.

Nhưng ông phải sống, can đảm mà sống, để không phụ công dưỡng dục của cha mẹ, không phụ lòng mấy trăm ngàn dân Giang Kinh đêm ngày mong mỏi được an cư lạc nghiệp, và không phụ ngọn lửa phục thù thiêu đốt trong lòng.

Nhưng tâm hồn ông thì đã chết. Kẻ nào giết người vợ hiền yêu quý của ông? Cho đến nay không ai đưa ra được câu trả lời. Các công sai của nha môn đều nói, bổ đầu tiên nhiệm của Giang Kinh là Lã Diệp Hàn bỗng lên cơn điên rồi ra tay, nhưng Mạc Tông Trạch biết, kẻ thù chính là Đoạn Chỉ Ma. Trong vòng năm năm, y đã giết vài chục phụ nữ vô tội, nạn nhân đều bị chặt ngón trỏ, Mạc phu nhân cũng bị chặt ngón trỏ, cho nên, hung thủ chỉ có thể là Đoạn Chỉ Ma.

Sau khi A Uyển và Lã Diệp Hàn chết, phó bổ đầu Mạc Tông Trạch lên làm bổ đầu, thực hiện tâm nguyện giữ gìn trị an địa phương. Ngay lập tức, cơn ác mộng lại tái diễn. Phụ nữ và các bổ khoái tiếp tục bị giết hại, Mạc

Tông Trạch cũng dần hiểu thêm về Đoạn Chỉ Ma, ông ngày càng cảm thấy mình tiến gần đến cái bóng ma tàn bạo ấy. Ông đã mấy lần bày diệu kế dụ Đoạn Chỉ Ma để bắt y, lần cuối cùng tưởng như sắp thành công... nhưng vì có chút sơ sẩy nên tên ác ma đã trốn thoát.

Suốt mười tám năm y không hề xuất hiện. Như thế đã tác oai tác quái đủ rồi, y tan biến vào hư vô. Mạc Tông Trạch tựa kẻ vừa tỉnh lại sau cơn ác mộng.

Nhưng hung thủ hôm nay thì sao? Đoạn Chỉ Ma tái xuất? Hay mười tám năm qua chỉ là một phần của cơn ác mộng, ông vẫn lạc lối trong đó với bao nỗi kinh hoàng, ánh đao bóng kiếm, nước mắt và máu tươi? Có phải ác mộng không, Mạc Tông Trạch vẫn nhớ những tháng ngày vui sướng nhất mà người vợ yêu quý đem đến cho ông. Ông vẫn nuôi con ngựa của A Uyển, tiếc là hai năm trước nó đã ra đi, chắc là để ông bớt thờ dài hoài niệm người thương? Hay để nhiều thêm nữa những đêm say mèm quên cả trời đất? Thế rồi Nhất Trọng Hồng trở thành nơi Mạc Tông Trạch gửi gắm nỗi nhớ nhung A Uyển. Nhìn nó, thì thầm chuyện trò với nó, ông cảm thấy người xưa vẫn ở bên mình.

Nhất Trọng Hồng tuy đã quá tuổi hai lăm, cũng cao niên rồi, nhưng vẫn là con ngựa mạnh mẽ thần tốc nhất nha môn, lúc này chở ông phi như bay trên đường cái. Cứ đi được một đoạn, hễ gặp quán rượu hay nhà dân, Mạc Tông Trạch đều dừng ngựa hỏi thăm xem họ có nhìn thấy đám người mặc đồ đen, cưỡi ngựa ô và một cỗ xe hay không.

Chạy nước đại hơn chục dặm, Mạc Tông Trạch thấy phía trước có quán trà và một ông già đang ngồi nhìn ra đường ngóng khách. Ông hỏi thăm mấy câu rồi giật ngựa quay ngược lại. Được một quãng ông rời đường cái, phóng ra bờ sông Thanh An. Mạc Tông Trạch có một suy đoán khá táo bạo, chắc chắn đám người mặc áo đen cướp xác không muốn bị người của nha môn truy bắt, nhất là chính còn có một cỗ xe, cứ đi đường cái thì sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp. Nếu là ông, ông sẽ thế nào? Sẽ trốn bằng đường

thủy. Vờ chạy một đoạn đường bộ để đánh lừa đối phương, nhưng thực tế là bố trí thuyền để đi men theo triền sông, hoặc đi đường thủy một quãng, sau đó lại chuyển sang đường bộ.

Kế hoạch này đòi hỏi một sự sắp xếp kín kẽ và tốn kém cả tiền bạc lẫn sức người, hạng đầu đường xá chợ tuyệt nhiên không làm được. Đám người ngựa đen sì này, chắc hẳn phải có thực lực. Lúc này Mạc Tông Trạch hỏi thăm nhiều người, họ đều nói có nhìn thấy toán kị sĩ, chỉ riêng ông già hàng nước bảo không hề thấy. Tức là trước khi đến đoạn quán nước, bọn người kia đã rẽ xuống bờ sông.

Dọc sông Thanh An đến thành Giang Kinh, địa thế hai bờ phức tạp, chỉ thuyền nhỏ mới dễ đi. Đám người đó đem theo một xác chết, kiểu gì cũng đặt trong hòm gỗ cho kín đáo và dễ bảo quản, nên thuyền tiếp ứng phải là thuyền cỡ trung. Chỉ có vài bến đậu được thuyền cỡ trung ở vùng này, và quanh đây chỉ có một bến như thế, bến Lỗ Lân.

Lỗ Lân cách xa thôn xóm cư dân, nhưng nước sâu, bãi sông phẳng, và cũng gần đường cái, nên thường có thuyền hàng và thuyền chở khách cập bến. Dù thế, đây vẫn là bến thuyền vắng vẻ nhất Giang Kinh. Từ đường cái đến bến thuyền phải đi qua một khu rừng thưa và đoạn đường đất, mặt đường có nhiều dấu vết lộn xộn còn mới. Mạc Tông Trạch đoán không sai, lúc bến thuyền lọt vào tầm mắt, lòng ông bỗng trĩu nặng.

Một con thuyền buồm cỡ trung trông khá đơn sơ đang chậm rãi bẻ lái tách khỏi bờ.

Nhớ vote, cmt và share truyện nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

5. Thủy Chiến (2).

Mạc Tông Trạch bèn vỗ mạnh vào cổ Nhất Trọng Hồng, hô lên, "Ông bạn già! Lại lần nữa nào!" Rồi rút thanh trường kiếm bên hông, buông dây cương, rút hai chân khỏi bàn đạp, đứng lên lưng Nhất Trọng Hồng hệt như đang diễn xiếc. Con ngựa dồn sức phi nước đại như muốn lao thẳng xuống lòng sông. Đây là kỹ thuật mà Mạc Tông Trạch và Nhất Trọng Hồng đã luyện tập nhiều năm, và không ít lần giành ưu thế khi bất ngờ tiến đánh kẻ địch. Nhất Trọng Hồng phi đến bờ sông thì khựng lại, Mạc Tông Trạch theo quán tính nhảy vọt lên không rồi lẳng mình ra con thuyền buồm đang đến giữa dòng. Ông đã tính toán trước khoảng cách để đáp xuống thuyền, đồng thời cũng lường trước việc trên đó chẳng phải chốn không người.

Quả nhiên, khi Mạc Tông Trạch còn cách mục tiêu khoảng hơn một trượng, một gã mặc đồ đen từ thuyền phi thân lên nghênh tiếp, ánh kiếm loang loáng bao trọn lấy vị trí ông định đáp xuống. Trường kiếm của Mạc Tông Trạch sớm đã vươn ra ứng chiến, nhân lúc hai kiếm giao nhau, ông nhanh chóng ổn định lại tư thế. Nhưng ông không ngờ đối phương xuất chiêu cực nhanh, trong chớp mắt đã chém ra sáu đường chí mạng.

Bao năm nay Mạc Tông Trạch chưa gặp kiếm pháp nào thần tốc thế này. Lần giao đấu với kẻ có kiếm pháp nhanh như vậy là từ hai mươi năm về trước, khi mới đến Giang Kinh, ông và bố đầu Lã Diệp Hàn từng bố trí vây bắt Đoạn Chỉ Ma nhưng bị y đoán được. Trong đêm tối, hai ông đã đấu vài chục hiệp với y. Lã tiên sinh trước đó từng là địch trường của Đông Xưởng, lừng danh với kiếm pháp độc đáo. Mạc Tông Trạch là tinh anh của phái Côn Luân. Cả hai coi như ngang tài ngang sức. Hai mươi năm đã qua,

Mạc Tông Trạch dù mãi mê mượn chén tiêu sầu nhưng ý chí phục thù không hề nguội lạnh, ông vẫn luôn trau dồi kiếm thuật, tài nghệ đã tiến bộ vượt bậc.

Kiểm pháp cao siêu của bóng đen trước mặt khiến ông thoáng kinh hãi. Mạc Tông Trạch chưa nhìn rõ mặt đối thủ, nhưng khí thế dữ dội và linh hoạt giúp ông nhận ra gã còn trẻ, mà tài nghệ thì hơn hẳn ông hai chục năm về trước. Sau khi hóa giải các đường kiếm chí mạng của gã, Mạc Tông Trạch đáp xuống mũi thuyền, cả hai cùng ngưng chiến và chăm chú nhìn nhau.

Gã áo đen quả nhiên trẻ tuổi, mới ngoài hai mươi, khuôn mặt trắng trẻo, mũi đen đội đầu làm nước da hơi xanh đi. Có lẽ do ấn tượng ban đầu mà Mạc Tông Trạch cảm thấy dù kẻ này tuấn tú khôi ngô nhưng lại không toát ra khí phách anh hùng, ngược lại quanh người lớn vờn sát khí nặng nề.

"Từng nghe Mạc tiên sinh là nhân vật hiếm có đương thời thuộc phái Côn Luân, quả là danh bất hư truyền." Giọng gã lạnh lùng.

"Phóng đại đấy." Mạc Tông Trạch cũng lạnh lùng đáp trả, "Dân chúng đã tận mắt nhìn thấy các người đem cái xác ở ven hồ Chiêu Dương đi, ta muốn các người hãy trả lại!"

Gã áo đen cười, "Bổ đầu phá án nhiều năm, hẳn đã biết việc dân chúng nhìn nhầm là thường tình."

"Thế thì phiền người vén rèm mở cửa khoang thuyền, để ta kiểm tra."

Đối phương thở dài, "Mạc tiên sinh làm việc công, chúng tôi cũng làm việc công. Ông từng trải như thế mà chưa nhìn ra hay sao?"

"Đông Xưởng?" Mạc Tông Trạch vốn đã ngờ ngợ, vì đám người này hành động kì quái nhanh chóng, tài lực và nhân lực dồi dào, bố trí cũng tỉ mỉ chu đáo.

Gã áo đen lại cười, lần này bớt lạnh lùng hơn, "Bổ đầu thức thời đấy!"

"Dù là việc công, thì cũng nên thông báo cho bổ đầu địa phương được biết, nạn nhân là ai, hung thủ là kẻ nào, để ta quay về còn dễ ăn nói với tri phủ và các vị thông phán* chứ!"

*Chức quan dưới quyền thi phủ, phụ trách từng mảng công việc.

Trong lúc hai bên đối thoại thì thuyền vẫn đi về hướng Tây, bóng Nhất Trượng Hồng trên bờ nhỏ dần.

"Xem ra, khem Mạc bổ đầu thức thời lại hơi sớm quá. Ông làm nha môn bao năm, phải hiểu Đông Xưởng khi xử lí các vụ án đều không muốn địa phương biết, địa phương cũng đừng hỏi han làm gì." Gã áo đen bực mình.

Mạc Tông Trạch nói, "Nhưng lần này thì khác, nơi ta quản lí xảy ra nhiều án mạng chỉ trong một đêm, có trời mới biết còn xảy ra gì nữa không. Ai dám chắc những nạn nhân này không liên quan đến nhau? Các người đem thi thể đi cũng được, nhưng phải cho ta nhìn xem tình trạng tử nạn đã?"

"Tính cố chấp của ông cũng danh bất hư truyền!" Gã áo đen vung trường kiếm vạch một đường giữa khoảng không, như thiết lập một bức tường vô hình. "Mời ông quay về cho, chuyện xem cái xác thì miễn bàn!"

"Ít nhất cũng phải cho ta biết nạn nhân có bị chặt mất ngón tay không?"

"Không được!"

Thanh kiếm trong tay Mạc Tông Trạch khẽ lay động, "Đúng, ta cố chấp. Nên e là ta không dễ cho qua đâu!"

"Nếu thật là như thế... tôi cũng phải nhắc nhở Mạc bố đầu rằng, trên thuyền này, tôi tuyệt nhiên chưa phải người có võ công cao cường nhất, nên vẫn mong ông nghĩ cho kĩ xem vì cái xác vô danh ấy mà máu nhuộm sông này, có đáng không? Dù bố đầu có an toàn thoát thân, Đông Xưởng cũng sẽ khiến ông sống không bằng chết..." Từ ngày vào nghề đến nay, hễ gã phun ra hai chữ "Đông Xưởng" thì các quan chức địa phương đều câm miệng rút lui, chẳng thấy ai gàn bướng như Mạc Tông Trạch.

"Ta chỉ có một thân một mình, sẵn sàng thua và cũng dám chết!"

"Lão phu nhân thì sao?" Gã áo đen lạnh lùng hỏi.

"À há, xem ra ta đã đánh giá thấp thủ đoạn của Đông Xưởng các người!" Không lâu sau khi người vợ hiền bị hại, Mạc Tông Trạch đã đón mẹ già đến Giang Kinh chăm sóc. Hai mẹ con, mẹ góa chồng lúc trung niên, con góa vợ khi còn trẻ, bao năm qua an ủi, nương tựa nhau mà sống.

"Cả gia đình nhạc phụ của ông nữa. Họ từng thân thiết với đảng Đông Lâm*, bọn tôi nắm trong tay vô số bằng chứng. Thế sự xoay vần, mai kia sẽ phát hiện ra họ là nguồn gốc của một vụ án mới... Mạc bố đầu năm xưa không chăm sóc thể tử chu đáo, ông mắc nợ gia đình nhà vợ vẫn chưa đủ nhiều à?"

*Bè phái chính trị của các quan lại vùng Giang Nam, cuối thời Minh, thường chỉ trích nhạo báng triều đình đương thời.

Đồ vô liêm sỉ! Mạc Tông Trạch muốn thét vào mặt gã, nhưng kiềm chế được, ông gửi gắm lửa giận vào từng chiêu kiếm hung hiểm của mình. Nhưng ông cũng biết mình không thể để cho mẹ già và gia đình nhạc phụ bị liên lụy. Lúc này nếu ông quyết xông vào khoang thuyền thì đơn độc chẳng đấu lại được số đông, khả năng áp đảo gần như bằng không. Rõ ràng là người của Đông Xưởng sớm lường trước được rằng ông sẽ can thiệp nên đã nghĩ sẵn các thủ đoạn để ứng phó.

Mạc Tông Trạch giậm giữ găm lên, rồi lia một đường kiếm! Mấy mảnh tre đan mui thuyền bị phạt đứt, chẳng mấy chốc đã ở trong tay ông. Mạc Tông Trạch tung mình nhảy vọt lên không, đồng thời ném một mảnh tre xuống nước, chân chạm mảnh tre và lại phóng mình lao đi, ném một mảnh tre khác ra để đáp xuống. Khoảng bảy lần hụp nhảy như thế, ông đã vào đến bờ.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!!!

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

5. Thủy Chiến (3).

Nhìn theo đến khi hút bóng, gã áo đen thở phào, lại thấy hơi chóng mặt. Gã vốn sợ sông nước, vậy mà lúc này phải lênhên trên thuyền, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt đi. Lúc đầu kiếm với Mạc Tông Trạch, gã cố không nhìn xuống nước nên mới bình thản ứng phó, giờ đứng yên nghe sànthuyền tròng trành, gã lại thấy sợ.

"Kỳ công công gọi người!" Một giọng nói lạnh giá vang lên sau lưng. Dứt lời, kẻ truyền tin xoay mình, đi ngang qua một gã áo đen khác lớn hơn gã vài tuổi, vai suýt chạm vai nhưng đã kịp thời né sang bên. Cả hai cùng im lặng.

Gã áo đen ban đầu vén rèm bước vào khoang, chấp tay hành lễ với người được gọi là "Kỳ công công" đang ngồi uống trà. Đây là hoạn quan duy nhất trong chuyến đi, và đương nhiên là người cầm đầu nhóm. Ông ta khoảng bốn mươi tuổi, mặt gầy quắt, lúc này đang cố giữ bình tĩnh, nhưng khi ngẩng đầu lên thì ánh mắt sáng quắc đầy uy lực. Bàn ray đang nâng chén trà, ngón út chìa sang bên, giọng nói lạnh tanh, "Lâm Hưởng, người cảm thấy thế nào?"

Lâm Hưởng thận trọng đáp, "Nhờ phúc công công, gươm không dính máu, con lừa già ương ngạnh ấy rốt cuộc cũng hiểu ra thế nào là lợi hại, đã chủ động rút lui."

"Xem ra người rất đặc ý?" Kỳ công công nhấp ngụm trà, "Không phải ta cố tình bắt bẻ, nhưng lời qua tiếng lại ta đã nghe rõ, đúng là hấn nén giận

rồi rút lui, nhưng chưa chắc hẳn đã chịu dừng lại không đeo bám nữa. Người tính sao?"

Lâm Hưởng biết mục đích chủ yếu của Kỳ công công ở chuyến đi này là ra sức bới lông tìm vết.

Đông Xưởng hai trăm năm nay luôn truyền cho duy nhất một người. Kỳ công công và Nam công công nhiều năm qua vẫn ngấm ngấm so đo với nhau. Nam công công võ nghệ cao hơn một bậc, lại có thâm niên, tuy mẫn cán hơn nhưng đến nay vẫn chưa được đại hoạn quan đốc chủ Đông Xưởng là Tào Hóa Thuận* để mắt đến. Còn Kỳ công công giỏi bợ đỡ lấy lòng, hành động tàn độc thẳng tay thì lại được trọng dụng, đã nhiều lần dẫn thuộc hạ đi tróc nã nghi phạm và phá trọng án.

*(1589- 1662), một hoạn quan học rộng đa tài, được Sùng Trinh vô cùng tin dùng.

Lâm Hưởng là người của Nam công công, chuyến này đi theo Kỳ công công thì rõ ràng là bị đẩy vào chảo lửa, gã thậm chí nghe thấy tiếng cười giễu cợt lộ liễu của Hứa Thuận ở sau lưng mình.

Hứa Thuận là chó săn của Kỳ công công, dọc đường không bỏ qua cơ hội nào để châm chích, nói kháy Lâm Hưởng. Lâm hưởng hiểu rằng vì đại cục, mình cần phải nhẫn nhịn. Chuyến đi về phương Nam lần này đến giờ vẫn sóng lặng gió yên. Mạc Tông Trạch xuất hiện, vừa khéo là một cơ hội để Kỳ công công gây khó dễ cho Lâm Hưởng.

Lâm Hưởng thuộc hàng tinh anh trong lớp trẻ Đông Xưởng, nhưng tiền đề không mấy sáng sủa, điều này thì ai cũng rõ. Ở Đông Xưởng, muốn thăng lên các chức vụ bậc trung như bách hộ, thiên hộ*... đều phải có xuất thân danh giá hoặc có chỗ dựa vững chắc, nhưng Lâm Hưởng chỉ có Nam công công. Chính Nam công công còn đang nhọc nhằn vật lộn trên hoạn lộ

của mình, không trông đợi được gì nhiều, nhìn chung là một chỗ dựa bấp bênh.

* Bách hộ, thiên hộ, vạn hộ trong cơ chế quan binh là các chức danh chỉ huy đặt ra từ đầu thời nhà Kim. Bách hộ quản lí 120 người, thiên hộ(hạ- trung- thượng) lần lượt quản lí 300- 500- 700 người. Vạn hộ(hạ- trung- thượng) quản lí lần lượt 3000- 5000- 7000 người. Riêng thời Nguyên đổi cách gọi tương ứng thành bách phu trưởng, thiên phu trưởng và vạn phu trưởng.

Lâm Hưởng đáp gọn, "Công công thấy nên thế nào, xin dạy bảo."

Kỳ công công nói, "Ta chỉ biết làm việc cho lão đại nhân thôi, nói cách khác là nghe trời sắp đặt, không có gì để dạy bảo cả." Lão đại nhân tất nhiên là hoàng thượng. Kỳ công công đặt chén trà xuống bàn, rút từ tay áo thụng ra một ống trúc dài khoảng năm tấc. Lâm Hưởng chợt thấy lòng nặng trĩu. Kỳ công công hay chơi cái trò này, trong ống trúc có ba thẻ, mỗi khi gặp phải việc khó xử, ông ta thường xóc thẻ để ra quyết định. Nội dung các thẻ là: cho qua, lấy độc trị độc, xách đầu về gập.

"Cho qua", đúng theo nghĩa đen, tức buông tha, dĩ nhiên là thẻ an nhàn nhất. Nếu xóc được "lấy độc trị độc", tức là phải bắt sống về kinh, tống ngục, tra tấn, hỏi cung, rồi xử lí, đương nhiên là vất vả hơn. "Xách đầu về gập", rất rõ ràng, là thủ tiêu ngay tại chỗ và đem chứng cứ về.

Kỳ công công rút ba cái thẻ chìa cho Lâm Hưởng xem, rồi thả vào ống, đập nắp lại. Giữa nắp rạch một khe "ý trời", thẻ nào thò ra từ đấy chính là cái được chọn. Kỳ công công lắc ống trúc, tiếng thẻ lọc xọc va vào thành ống làm Lâm Hưởng căng thẳng. Sau hai mươi tám lượt lắc, Kỳ công công hừ khê rồi dừng tay, tiếng "cạch" vang lên cùng lúc một cái thẻ thò đầu ra khe nắp. Nhìn qua chỉ là động tác giản đơn, nhưng dân nhà nghề đều biết, muốn làm cho thẻ tự thò đầu ra cần có nội lực tinh thâm. Người bình

thường hoặc nội lực còn non thì đừng nói là hai mươi tám lượt, lắc hai mươi tám năm cũng không thấy thò ra cái gì.

"Hứa Thuận, cho Lâm Hưởng xem thẻ đi."

Hứa Thuận mở nắp ống, rút cái thẻ đang mắc kẹt ở khe nắp, liếc mắt nhìn sắc mặt liền tươi roi rói, đủ biết đó là thẻ gì. "Xách đầu về gặp."

Lâm Hưởng nói, "Mạc Tông Trạch kiếm pháp cao siêu, tiểu nhân tài mọn, giữ được tính mạng đã là may mắn rồi."

Kỳ công công ra lệnh, "Thế thì để Hứa Thuận đi cùng người."

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!!!

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

Thông Báo Một Chút.

Wattpad của mình sau khi update không hiểu vì sao lại không thể kết nối được wifi mà chỉ dùng được dữ liệu di động(hình như hầu như mọi người dùng khác sau khi update wattpad đều như vậy) mà máy mình lại không có dữ liệu:(:(:(:(:(:(

Vì vậy trước khi wattpad trở lại bình thường, kết nối được wifi thì mình đành phải mượn tạm máy mẹ.

Thêm vấn đề nữa là mẹ mình khá khắt khe trong việc mình mượn máy=(:(:(:(

Vậy nên bao giờ mình up được truyện mình cũng chịu không biết nữa, vì vậy thông báo cho các bạn một chút về vấn đề này. Rất mong các bạn đọc thông cảm cho mình, mình cũng chả muốn thế đâu=(:(:(

Một lần nữa xin lỗi các bạn đọc nếu có sự chậm trễ về lịch up truyện. Thành thật xin lỗi!

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

5. Thủy Chiến (4).

Quay vào đến bờ, Mạc Tông Trạch bỗng muốn uống thật say. Có lẽ đó là tâm trạng của kẻ yếm thế. Dù sao thì, rượu mạnh cùng giấc ngủ say sau hơi men cũng giúp ông nhìn nhận rõ bản thân, một kẻ nhu nhược không hơn không kém. Không có can đảm chết theo A Uyển. Cũng không có dũng khí khiêu chiến với số phận của mình. Nhất Trường Hồng cà mũi vào cánh tay chủ, khẽ phì phò, nhớ nhung, thấu hiểu và an ủi.

Mạc Tông Trạch lên ngựa, ông không phi nước đại như lúc đến, mà chỉ lững thững ra khỏi khu rừng thưa bên sông, cũng dần thôi tự trách, chuyển sang phân tích vụ án trước mắt. Lão Khâu đã phát hiện ra nguồn gốc ba cái xác chưa? Đã đoán ra hung thủ chưa? Có đúng Đoạn Chỉ Ma tái xuất không? Nếu viên ngỗ tác kì cựu đã tìm ra manh mối, thì cái xác mà Đông Xưởng vừa cướp biết đâu lại giúp lão phá được án? Ngộ nhờ đúng thế, bổ đầu như ông tay không trở về chắc chắn sẽ khiến thuộc hạ thất vọng.

Nhất Trường Hồng bỗng dừng lại. Một gã áo đen chặn đường, trang phục giống hệt gã áo đen kiếm pháp cao siêu trên thuyền ban nãy, chỉ khác là nhiều tuổi hơn, thân hình vạm vỡ, mặt vuông vức, ánh mắt hung dữ nhưng không lộ sát khí hiểm độc như người kia. Trong tay gã là cặp loan đao, dài và cong hơn loại đao mà Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng vẫn dùng. Để sử dụng song đao thế này, chủ nhân phải có đôi cánh tay phù hợp, và phải khổ luyện nhiều năm để đôi tay vận động được nhịp nhàng ăn ý.

"Tiếc thay, người đã luyện nhằm binh khí!" Mạc Tông Trạch vừa buông lời thì đối phương đã lia ra ba nhát đao, đều là đòn chí mạng.

Mạc Tông Trạch xuống ngựa ứng chiến, nhận ra gã không phải là đối thủ của mình, ông vừa dễ dàng hóa giải vừa nói, "Hình thể và sức vóc trời cho thì được, nhưng luyện loan đao cần có cánh tay dài, thân thể nhẹ nhàng linh hoạt. Người ục ịch, luyện song đao sẽ yếu thế trong chiến đấu, tương lai khó có thành tựu. Cứ ép ta phải phản kích, liệu có ích gì cho người không?" Nói đến đây, ông bỗng rùng mình, thuộc hạ mà Đông Xưởng phái đi không thể là một gã non nớt thế này, hẳn phải có địch thủ khác! Nghĩ vừa dứt, đã thấy kiếm khí bắn đến sau lưng. Mạc Tông Trạch liền nhảy chéo sang bên, vận dụng kiếm pháp Côn Luân che chắn mọi chỗ hiểm yếu trên thân thể. Kiếm khí đọ kiếm khí, người có nội lực mạnh hơn, dụng khí tài tình hơn sẽ áp đảo đối phương.

Kẻ vừa tập kích chính là gã áo đen giỏi đánh kiếm trên thuyền ban nãy. Mạc Tông Trạch biết trong vòng trăm hiệp mình sẽ không thua gã, thậm chí chắc thắng, nhờ vào kinh nghiệm chinh chiến mấy chục năm. Nhưng nếu gã và tên cầm song đao hợp sức tấn công, thì ông chẳng trụ nổi bao lâu. Xem ra hôm nay lành dữ ít nhiều.

Hứa Thuận thấy mình và Lâm Hưởng dần chiếm thế thượng phong, bèn hô, "Cứ thẳng tay vào! Thừa thắng xông tới!"

Nghe vậy, Mạc Tông Trạch bưng tỉnh. Đông Xưởng chuyên làm việc mờ ám, không muốn bại lộ nên làm gì cũng phải đảm bảo chắc ăn. Hai tên áo đen tuy đang có ưu thế, nhưng nếu muốn ông không thoát được, thậm chí muốn áp đảo và cử gọn ông, chắc hẳn số thuộc hạ Đông Xưởng phái tới không chỉ có hai kẻ này.

Lòng bàn tay nhớp mồ hôi, Mạc Tông Trạch hơi thu kiếm khí, dồn sức để tung tuyệt chiêu chí mạng. Hai thanh loan đao quay vun vút, Mạc Tông Trạch thậm chí còn nhìn thấy nét cười đắc ý của đối phương. Nào ngờ song đao đang lia vù vù bỗng "choang, choang" rơi xuống, đối phương gục ngã không kịp kêu lên một tiếng.

Lâm Hưởng thầm kinh hãi, không hiểu chuyện gì xảy ra, một thoáng phân tâm khiến kiếm khí yếu đi. Gã nhìn thấy cách đó không xa, có hai bóng đen đang quấn vào nhau, lúc nhanh lúc chậm. Một trong hai là Giang Trọng Vũ, dịch trưởng cùng đi chuyến này, sở trường nội công và khinh công. Vừa rồi Giang Trọng Vũ nấp trong chỗ khuất phòng hờ Mạc Tông Trạch tẩu thoát. Thế kẻ kia là ai? Hay Mạc Tông Trạch đã lường trước nên bố trí trợ thủ mai phục.

Còn đang băn khoăn, kiếm khí của Mạc Tông Trạch đã ồ ạt tràn đến, đầy ắp cuồng nộ quyết hạ gục đối thủ.

"Còn chờ gì nữa? Mau ra tay đi!" Giọng Giang Trọng Vũ trầm trầm.

Lâm Hưởng biết, lên lưng hổ khó mà xuống được, không giết nổi Mạc Tông Trạch thì đừng mong quay về. Kỳ công công đã cho gã thẻ "xách đầu về gặp", không làm nổi tức là trái lệnh, mà trái lệnh là chết.

Thoáng chốc, kẻ bị dồn vào đường cùng, phải quyết một trận sống mái không còn là Mạc Tông Trạch mà đã thành Lâm Hưởng.

Ga quát ta, vận đầy kiếm khí. Người dùng khí ngự kiếm thường tránh dùng hết nội lực quá sớm. Mạc Tông Trạch thấy vậy, cũng hiểu Lâm Hưởng quyết ý liều mình, bèn chậm chậm lùi lại, hóa giải đợt tiến công mạnh mẽ của đối phương. Một, hai, ba bước... kiếm khí uy mãnh bỗng tan biến trên không, tên sai dịch trẻ tuổi thành linh mất hút ngay tại chỗ, cứ như gã vẫn ở trên thuyền chứ chưa từng lên bờ chặn đánh ông.

Mạc Tông Trạch sững sốt, chớp mắt chói lòa trước mắt. Là máu. Ông rú lên thảm thiết.

Lâm Hưởng đã vút ra xa mấy trượng, thanh kiếm gã cầm rong tong rõ máu.

Chén trà nguội ngắt trên tay Kỳ công công. Ba tên thích khách đi mãi chưa thấy về. Hay là chúng gặp rắc rối? Hay là mình quá chủ quan? Đúng! Mạc Tông Trạch đâu phải kẻ dễ nhả, hẳn là đệ tử tọc gia xuất sắc nhất phái Côn Luân. Nhưng thiên hạ ai thèm quan tâm chứ? Người Đông Xưởng chỉ cần nghe, ba cao thủ ông phái đi không hạ nổi một bồ đầu địa phương, họ sẽ cau mày không hiểu, và cười cho thối mũi!

"Kỳ công công! Họ đã về!" Tên sai dịch canh gác bầm báo.

Rèm vén lên, Kỳ công công vẫn ngồi yên nhìn ra mũi thuyền.

Trước hết, một cái xác được khiêng đến.

Hứa Thuận.

Kỳ công công đứng bật dậy. Hứa Thuận là người của ta!

Tiếp theo là Giang Trọng Vũ, người đem xác Hứa Thuận về. Gã cúi đầu vãn an, "Trợ thủ xuất hiện, bất ngờ tập kích Hứa Thuận. Gã chưa chết, vẫn còn thoi thóp, bị thương nặng rồi hôn mê."

Kỳ công công lẩm bầm, nhưng lại như đưa ra câu hỏi, "Việc này vốn giao cho Lâm Hưởng. Ý trời cho biết, xách đầu về gặp."

Nếu Hứa Thuận có mệnh hệ gì thì Lâm Hưởng cũng lãnh đủ hậu quả.

Lâm Hưởng ngồi vật xuống mạn thuyền, khuôn mặt tái xanh dính máu lấm tẩm. Gã ném cái thủ cấp vào trước màn che khoang thuyền.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

6. Vô Kê.

Cách Vô Kê đúng nửa dặm, Mạc Tông Trạch đang quỳ giữa đồng bụi đất, ôm xác Nhất Trọng Hồng đã không còn thủ cấp. Đôi mắt ông rảo hoảnh.

Bàn tay dính máu nắm chặt, mu bàn tay nổi gân xanh phẫn nộ, căng lên như sắp vỡ tung. Nhất Trọng Hồng từ lâu đã là một phần sinh mệnh của Mạc Tông Trạch. Hôm nay thấy nó ra đi ngay trước mắt, ông kinh hoàng đến mức nhất thời quên mất đau khổ. Rồi đây, chỉ khi nâng chén uống trà, bi thương mới có cơ hội từ từ dâng lên, chầm chậm thấm vào từng mạch máu. Một người thân nữa mất đi, một áp lực phức thù mới thành hình, ông lại có thêm một ý nghĩa để tiếp tục sống. Hoặc là, bớt đi một ý nghĩa để kéo dài sinh mạng này.

Tiếng nói cất lên sau lưng, "Chắc Mạc bố đầu đang muốn đi dọc bờ sông để truy tìm kẻ vừa rồi? Hay chạy thẳng tới kinh đô đại náo Đông Xưởng?"

Muốn, ông muốn lắm. Nhưng lại biết đó không phải hành động khôn ngoan. Một mình đối đầu với bao nhiêu cao thủ Đông Xưởng, kể cả có giết được gã sai dịch trẻ tuổi ấy, thì tính sao cho mẹ già ở Giang Kinh và gia đình nhạc phụ ở kinh đô đây? Gây thù chuốc oán với Đông Xưởng khác nào tự đào huyệt chôn mình. Nhu nhược, ta đây vẫn là kẻ nhu nhược.

Mạc Tông Trạch bất thần nhớ ra, mình chưa kịp tạ ơn ân công đã chìa tay cứu mạng. Giọng nói rất quen thuộc, và khuôn mặt còn quen thuộc hơn. Đó là một chân dung đáng ái ngại ở phủ Giang Kinh, mình bận đồ đạo sĩ

nhếch nhác, bộ dạng rồ dại, lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm, vừa ăn mày vừa hành đạo, đôi khi cũng kể chuyện rong, kể chuyện tiểu lâm, xem bói lừa gạt dân ngoại tỉnh kiếm mấy đồng lẻ. Vì thế bị thiên hạ đặt cho biệt hiệu Vô Kê đạo trưởng. Vô Kê thỉnh thoảng cũng gây sự đôi co với người khác vì vài đồng bạc, các bổ khoái có liếc thấy đều cho qua.

Mạc Tông Trạch đã nhiều lần gặp lão trong thành, nhưng không ngờ lão lại là chân nhân bất lộ tướng. Ông chợt nhớ đến lời cảnh báo của bổ đầu tiền nhiệm Lã Diệp Hàn, phủ Giang Kinh ngoại hồ tàng long, là nơi vàng thau lẫn lộn, lúc nào cũng xảy ra chuyện khó lường.

"Để hạ gục gã cầm loan đao, đạo trưởng dùng tuyệt kỹ gì thế?"

Vô Kê đạo trưởng đáp, "Hừ, tuyệt kỹ gì đâu? Thấy ông gặp tình thế cấp bách, tôi thì không có binh khí, đành ném ra vài đồng xu bắn để phong bế mấy huyệt vị của gã, giờ thì tốt rồi, tôi hết cả tiền ăn cơm tối nay!"

"Tôn hiệu đạo trưởng là gì?" Vì ơn cứu mạng, Mạc Tông Trạch đương nhiên không để lại phải đối bụng, và chắc chắn Vô Kê đạo trưởng cũng không phải tên thật của lão.

"Bần đạo là Vô Kê, họ còn gọi bần đạo là lão già điên, thầy bói láo, kẻ lừa bịp, ăn mày hôi... Danh khả danh, phi thường danh*, hà tất tìm biết." Vô Kê đạo trưởng bước lên vài bước, mùi hôi hám loang ra không khí dễ mà đủ đánh ngã các cao thủ từ xa. "Bổ đầu đừng vội cảm ơn, hãy nén đau buồn rồi nghĩ kỹ xem, bão đông sắp ập đến, nên trú ẩn hay đón gió giỡn mưa?"

*Trích Đạo Đức Kinh, hàm ý tên đặt ra cũng chỉ là cách gọi, không mang ý nghĩa gì mãi mãi.

Mạc Tông Trạch nhất thời quên lãng buồn đau, tò mò hỏi, "Đạo trưởng nói sâu xa quá, tại hạ nhất thời chưa hiểu rõ."

"Hôm nay Giang Kinh chết mấy người?"

"Bốn người!" Và một con ngựa.

Vô Kê lắc đầu, "Chưa hết đâu. Bần đạo nói bão dông sắp đến, là gió tạnh mưa máu sẽ hoành hành khắp các sông hồ phủ Giang Kinh."

Mạc Tông Trạch thầm nghĩ, dù võ công cao cường thì vẫn chỉ là Vô Kê đạo trưởng, toàn nói vớ nói vẫn không thể tin được...

"Nói vớ nói vẫn là cách của bần đạo để xin ăn ngoài đường." Vô Kê đọc được ý nghĩ của Mạc Tông Trạch, "Còn hiện giờ không phải lúc buông lời hàm hồ... đám đề kỵ của Đông Xưởng bỗng dưng xuất hiện, chắc không phải là ngẫu nhiên?"

Tất nhiên rồi, làm gì có ngẫu nhiên. Mạc Tông Trạch hỏi, "Cái xác mà họ đem đi..."

"Mạc bồ đầu có nghe nói về Phượng Trung Long không?"

"Là hãn ư?"

Phượng Trung Long là thủy tặc hàng đầu trong giới lục lâm, cách đây không lâu, nha môn còn nhận được thông báo truy nã của Cẩm Y Vệ, nay Đông Xưởng lại đến thu xác, rõ ràng hãn đã phạm trọng tội uy hiếp đến an nguy xã tắc Đại Minh.

"Là cao thủ Đông Xưởng đến xử lí hãn?" Mạc Tông Trạch hoang mang, không rõ bản thân hi vọng mọi chuyện giết chóc đều trút lên đầu Đông Xưởng, hay mong muốn tất cả chỉ là tội trạng của Đoạn Chỉ Ma.

"Đông Xưởng đem xác hãn đi, nhưng chưa chắc chúng là hung thủ. Phượng Trung Long võ công ra sao không rõ, nhưng bao năm làm cường

đạo chưa từng thất bại. Nếu hãn muốn chạy trốn, ẩn náu, thì dù Đông Xưởng có bao nhiêu quân cũng không thể lần ra."

Vô Kê huýt sáo, gọi con lừa của mình đến, nó cũng nhếch nhác như chủ nhân, lông trĩu lổm đổm, chân tập tễnh, lưng thồ bọc hành lý cũ kỹ vá chằng vá đụp. Lão lại nói, "Mạc bố đầu nên hỏi, tại sao Phương Trung Long lại tới Giang Kinh, và đến hồ Chiêu Dương? Nếu lời khai của người ngư dân phát hiện ra cái xác là đúng, thì hãn chết đuối. Thủy tặc nổi tiếng giỏi bơi lội mà chết đuối sao?"

Đúng là Mạc Tông Trạch đang băn khoăn điều này. Ông còn định hỏi có phải hãn bị chặt mất ngón tay không? Nhưng ai trả lời đây?

"Nửa đêm giữa hồ có ngư dân mặc áo tơ cầm cần không dây để câu mạng, Mạc bố đầu đã nghe thấy ở đâu chưa?" Lẽ nào đây chính là đáp án của Vô Kê đạo trưởng?

Mạc Tông Trạch cười nhạt, "Đó chỉ là lời đồn hoang đường ở Giang Kinh nhiều năm qua. Cánh đàn bà hay đem kể dọa lũ con nít."

"Giống như ông vua ngồi nhà vàng ăn bát ngọc, nhưng lại thích làm thợ mộc, nghe qua thấy hảo huyền, nhưng chưa hẳn không có thật." Vô Kê đạo trưởng leo lên lưng lừa. "Nhiều năm nay chẳng ai nhắc đến câu chuyện hoang đường ấy nữa, nhưng bố đầu cứ thử đến hỏi các chủ quán rượu ven hồ mà xem, đêm hôm qua và hôm kia đều có người mặc áo tơ buông cần câu cá, những kẻ ngồi lê đôi mách, những con ma men đều tận mắt nhìn thấy."

Mạc Tông Trạch vẫn không tin nổi, "Nhìn thấy người mặc áo tơ? Máy người?" Nếu truyền thuyết kia là thật, tức là, một người mặc áo tơ sẽ câu một mạng.

"Sáu người."

Mạc Tông Trạch lắc đầu, "Đến giờ mới phát hiện ra bốn cái xác."

"Còn chưa sang ngày mới, chớ vội kết luận." Vô Kê đạo trưởng vỗ cái lưng gồ ghề của con lừa, rồi nghiêng ngả nghênh ngang rời đi.

Bên hồ Chiêu Dương, tiếng chó sủa bỗng cắt ngang câu chuyện võ lâm thú vị của lão Khâu. A Kiệt nói, "Xem ra gai con chó đã có thu hoạch rồi đây."

Một mũi hỏa tiễn phóng lên từ rừng cây du, bay cao hơn mười trượng. A Kiệt kéo tay lão Khâu, cả hai chạy đến bìa rừng.

"Bên này!" Tiểu bồ khoái Đào Đại vẫy gọi, rồi dẫn hai người đi sâu vào trong.

Gần chính giữa khu rừng, hai con chó săn nôn nóng không yên, chúng nhe răng, thè lưỡi nhìn lên, có hai xác chết treo trên hai cành cây. Mái tóc dài của nạn nhân rủ xuống che kín mặt, nhưng nhìn thân hình thì dễ dàng nhận ra đó là hai cô gái mặc đồ trắng gọn gàng, trang phục giống hệt nhau, tựa như chị em sinh đôi.

Chó săn đã tìm thấy xác, khỏi cần hỏi hay nghe lão Khâu giảng giải thêm, A Kiệt cũng biết hai cô gái này chính là hung thủ dùng Hận lôi độc chưởng đánh lén và hành hạ ba xác chết ở bãi cát ven hồ. Từ hung thủ biến thành nạn nhân, vận mệnh thay đổi chỉ trong chớp mắt.

Chẳng lẽ hai cô này giết ba người xong còn xả thân, chặt ngón tay? Lão Khâu khẽ run rẩy. Lại nhìn kỹ tay phải hai cô gái, cũng thấy mất ngón trỏ. Họ là Đoạn Chỉ Ma? Hay không phải?

Cách hiện trường nơi mấy thầy trò đang đứng chừng hơn một dặm, phí Bắc hồ Chiêu Dương, một toán kỹ sĩ đang khám xét vài ngôi nhà tranh. Họ ăn mặc như các nhà buôn bình thường, nhưng thật ra lại là hiệu úy của Cẩm Y Vệ. Cả thầy gồm bảy người, đều mang đao cong, bốn người vào cửa

trước, hai người chặn cửa sau, còn lại một chỉ huy là quan tổng kỳ* đứng trên dốc cao, ghìm cương ngựa, quan sát mọi động tĩnh. Huy động lực lượng rầm rộ thế này là nhằm giải cứu thiên kim tiểu thư của đại học sĩ Tiết Quốc Quan đứng đầu nội các. Tiểu thư bị ma xui quỷ khiến hay sao mà nghe lời dụ dỗ bỏ nhà theo tên cường đạo Phượng Trung Long. Nay hành tung của hãn bị phát giác, đoàn quân người ngựa thần tốc của Cẩm Y Vệ bấy lâu ráo riết tìm kiếm tung tích tiểu thư đã lần đến tận đây.

*Chức quan võ bị dưới bách hộ.

Sáu hiệu úy xông vào cửa trước cửa sau đã lâu mà vẫn chưa thấy báo cáo gì. Viên chỉ huy đứng trên dốc cao sốt ruột, định chạy xuống hỏi thì sáu người kia đã lục tục đi ra, chia nhau tìm kiếm ở ngôi nhà bên cạnh. Lát sau họ lại quay về, sắc mặt bần khoản nghi hoặc, chạy đến chỗ tổng kỳ bẩm báo: Không thấy bóng dáng Tiết tiểu thư!

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

7. Tà Ma (1).

Chợ Tước Vĩ ở mạn Tây Nam thành Giang Kinh, ban ngày tấp nập đông vui, từ rau quả thịt cá cho đến kim chỉ may vá các đồ lặt vặt chẳng thiếu thứ gì. Mấy năm nay, vì khắp nơi loạn lạc, xa gần lại thêm thiên tai địch họa, chợ dần vắng vẻ tiêu điều, nhưng vẫn là chốn náo nhiệt trong thành. Tối đến, vài lều trại không tháo dỡ lại trở thành nơi trú thân của đám ăn mày. Phủ Giang Kinh tuy có một phân đà của Cái Bang nhưng những người ngủ qua đêm ở chợ Tước Vĩ đều là những kẻ ăn mày tự do.

Tin về sáu cái xác bên hồ Chiêu Dương cũng đã truyền đến chợ Tước Vĩ, cho nên, Vô Kê đạo trưởng vừa xuất hiện liền bị đám trẻ con vây kín, vòi lão kể chuyện Đoạn Chỉ Ma. Lão xay tay làm vẻ muốn đuổi chúng đi, "Trẻ con, không nên biết!" Tiếp đó lại có mấy người ăn mày bước đến hỏi, có phải Đoạn Chỉ Ma tái xuất và giết nhiều người ở bên hồ Chiêu Dương? Vô Kê chỉ cười giễu, "Các người có biết Đoạn Chỉ Ma giết người như thế nào không?"

"Đã lâu lão không kể chuyện, ai mà nhớ được?"

"Kể lại đi mà!"

Được họ hứa cho chút cơm thừa canh cặn, Vô Kê không thể từ chối, bèn tặc lưỡi giở nghề cũ là kể chuyện rong.

Tiểu bồ khoái A Kiệt đang đứng gần đó. Mặc bồ đầu cử gã bám theo lão già Vô Kê bí hiểm, lúc này nghe thấy lão sắp kể về vụ Đoạn Chỉ Ma bèn tập trung chú ý. Đoạn Chỉ Ma cũng là đề tài gây xôn xao ở nha môn,

nhưng đều chỉ dưới dạng các mẫu tin đồn chấp vá, A Kiệt không dám hỏi bồ đầu , cũng chưa biết tối nay Vô Kê đạo trưởng có kế tường tận không.

Tay Vô Kê gõ hai mảnh tre lách cách, bắt đầu kể, "Năm tiên hoàng Vạn Lịch thứ 47*..."

*Năm 1619.

"Lần trước lão nói là năm thứ 46 kia mà?" Có người phì cười.

Vô Kê lừ mắt, "Bối lông tìm vết vớ va vớ vẩn! Năm quan trọng hay người chết quan trọng?"

Đám đông cười ầm lên. Vô Kê lại tiếp tục, "Năm Vạn Lịch thứ 47..."

... Trong khói sương chiều thu, ngôi lầu nhỏ bên bờ sông Thanh An trông âm u rờn rợn.

Cách đó không xa, bồ đầu phủ Giang Kinh Lã Diệp Hàn ngồi thụp trong cái hố, quan sát ngôi lầu qua khe ván đập bên trên. Rùng mình. Tà ma vẫn chưa xuất hiện mà cái lạnh đã từng đợt từng đợt tràn đến, như con thú tàn độc gặm nhấm gáy ông.

Đau quá! Lã Diệp Hàn khẽ nguyên rửa rồi đưa tay chộp gáy, túm được một con chuột chù răng còn dính máu đang giãy thật lực. Ông bóp mạnh. Đợi con chuột phòi qua các kẽ tay thì rảy ra, lại lôi hồ lô rượu đeo bên hông lên tu một ngụm. Vị cay nồng của rượu ngấm vào ruột gan, tạm thời chuốc tê nổi lo lắng trong lòng.

Thời ở Đông Xưởng, Lã Diệp Hàn một lòng một dạ phục vụ nên mang tiếng xấu khắp trong ngoài, cả giang hồ đều biết. Là một thiên tài điều tra phá án, một dịch trưởng đeo kim bài khiến mọi người nể sợ, được mang

danh "tận trung báo quốc", nhưng thật ra toàn làm những việc phải hổ thẹn với trời. Cho nên, cởi bỏ mũ giáp rời khỏi kinh đô, nhìn qua tưởng là hành động rời bỏ sự nghiệp ngay khi còn ở đỉnh vinh quang, kỳ thực là ông không muốn tiếp tục sa ngã nữa.

Từ chức nhưng không về vườn, Lã Diệp Hàn lựa chọn làm một bổ khoái bình thường, giúp dân đen xử lí vài ba vụ án vụn vặt, tích chút âm đức, mong sao sau khi hưởng trọn tuổi trời sẽ không bị đày xuống địa ngục. Tuy nhiên, hiếm thấy bổ khoái tài ba nào được hưởng trọn tuổi trời, và các vụ việc đến tay Lã Diệp Hàn cũng không hề vụn vặt.

Trong đó có một vụ, mà đám kể chuyện rong chúng ta thường gọi là án Đoạn Chi! Hung thủ hoành hành ở Giang Kinh ba năm trời, hơn chục nạn nhân đều là các cô gái trẻ, sau khi bị làm nhục đủ bề, bị giết, còn bị chặt một ngón tay. Các nạn nhân này xuất thân khác nhau, tiểu thư khuê các, thiếu nữ nhà lành, gái quê lam lũ, gái làng chơi... đủ cả. Rõ ràng, hung thủ là kẻ cuồng sát khát máu chỉ nhằm hại phụ nữ vô tội chứ không có mục đích rõ ràng.

Lã Diệp Hàn làm ở Đông Xưởng ba mươi năm, phá vô số vụ án kì quái tàn độc, ông biết, phải gọi y bằng hai chữ "tà ma", võ công cao siêu lại ranh mãnh cảnh giác, giỏi giấu mình. Trong vòng ba năm đã có vài bổ khoái dạn dày kinh nghiệm phải bỏ mạng hoặc bị thương dưới lưỡi kiếm của y. Chết, đều là một nhát xuyên tim. Bị thương, đều là ở đầu, quên bằng cả họ tên nhà cửa, không nhận ra thân thích, tinh thần điên loạn, bài tiết bừa bãi, sống không bằng chết.

Trước thảm cảnh ấy, Lã Diệp Hàn thầm thề độc sẽ báo thù rửa hận cho các đồng liêu, giành lại tôn nghiêm cho nha môn, diệt ma trừ ác cho bách tính.

Nhưng suốt ba năm trời, hành tung của Đoạn Chi Ma chìm khuất giữa sông nước Gianh Kinh, hi vọng bắt tội đồ về quy án ngày càng mong manh.

Lã Diệp Hàn cất công thu thập tất cả hồ sơ ghi chép về vụ Đoàn Chi, địa điểm, thời gian, thủ đoạn, các đặc trưng của nạn nhân. Rồi ông nghiên ngẫm, suy luận, ước đoán bước tiếp theo của tà ma để bắt sống y. Nhưng y toàn cố ý để rớt vài ba dấu vết cho các bố khoái tiếp cận, rồi hết lần này đến lần khác tẩu thoát trong gang tấc.

Mỗi lần y thoát hiểm là một thiếu nữ phải bỏ mạng. Theo ngày tháng, lòng kiên nhẫn của Lã bố đầu bị bào mòn, lòng tự trọng bị gặm nhấm.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

7. Tà Ma (2).

Trong vòng ba năm, Giang Kinh thay đổi ba vị tri phủ, quan trên ngày càng ít nhẫn nại, không thể không phàn nàn sau lưng Lã Diệp Hàn khi ông phá án chậm trễ, thậm chí còn ngầm có tính toán khác. Mạc Tông Trạch được điều động từ kinh đô đến làm phó bố đầu, là người được tri phủ chuẩn bị để thay thế Lã Diệp Hàn.

Mạc Tông Trạch trẻ tuổi, có tài. Khi làm hiệu úy Cẩm Y Vệ, đã từng phá mấy vụ trọng án kinh đô, tiếng lành đồn xa. Người này được điều về Giang Kinh hỗ trợ phá án Đoạn Chỉ, rành rành là để tỏ thái độ thất vọng của quan trên đối với Lã Diệp Hàn.

Xét từ mọi phương diện, Mạc Tông Trạch đều trội hơn Lã Diệp Hàn. Lã Diệp Hàn đã ngoài bốn mươi, mặt mũi nhăn nheo. Mạc Tông Trạch đang độ thanh xuân, da trắng, môi hồng. Lã Diệp Hàn dáng người lòng không, Mạc Tông Trạch hiên ngang mạnh mẽ. Lã Diệp Hàn ít được các quan tiếp chuyện, Mạc Tông Trạch vui vẻ nâng chén cùng hai hàng văn võ. Lã Diệp Hàn đến giờ vẫn độc thân, Mạc Tông Trạch sớm thành gia thất, phu nhân yêu kiều nét na, dòng dõi quan võ khai quốc công thần ở kinh đô, nghe nói võ công cũng chẳng kém gì chồng. Và, thật bực mình, Mạc Tông Trạch vừa đến Giang Kinh đã hỏi, bố đầu có nghĩ, tại sao Tà Ma cứ thích sát hại thiếu nữ vô tội, tại sao lại chặt ngón tay nạn nhân? Lã Diệp Hàn đáp, y muốn thể hiện cho thiên hạ biết rằng mình siêu việt hơn các cao thủ mà triều đình ưu ái nuôi dưỡng, ngón tay nạn nhân tựa như niềm kiêu hãnh lấy được đầu tướng giặc, đem cắm trên mũi thương.

Mạc Tông Trạch lại gạt đi, đó là hung thủ tự bù đắp cho mình đấy. Bù đắp cho cái gì á? Bù đắp cho nỗi cô đơn, suy tàn, sự nghiệp không như ý, thậm chí là... liệt dương, vì ngón tay... không phải đại diện cho "của quý" của đàn ông sao? Suy diễn xằng bậy của Mạc Tông Trạch lại được tri phủ gật đầu tán thưởng, khiến Lã Diệp Hàn càng thêm uất ức.

Lã bố đầu ngựa cổ tu một ngụm Nhất giang thu, thứ rượu mạnh nổi tiếng trong vùng. Gần đây ông hay mất ngủ đến sáng, cô quạnh suốt đêm dài dằng dặc, hồ lô rượu là bạn thân duy nhất và cũng là kẻ địch lớn nhất của ông. Men rượu mạnh chẳng khác gì dao cùn cửa thịt cắt da, bào mòn thể lực, nhưng cũng khiến ông tạm gác lại dẫn vật về lòng tự tôn và những thành kiến, tạm quên đi nỗi buồn "công danh ba chục năm, chỉ còn là cát bụi". Ông chợt nhớ đến bức họa Nhạc Phi treo ở đại sảnh Đông Xưởng, và bức hoành "Bách thế lưu phương"* ở cổng vào. Lúc này, "Bách thế lưu phương" lại trở thành sự châm biếm sâu cay dành cho Đông Xưởng, vì hành động của họ đi ngược lại ý nghĩa con chữ. May thay, những trải nghiệm ở Đông Xưởng cũng dạy cho Lã Diệp Hàn bài học, muốn dành phần thắng thì phải biết không từ thủ đoạn. Đây là ưu thế lớn nhất của Lã Diệp Hàn trong cuộc chiến nhằm đánh bại tà ma.

* Trăm năm còn mãi tiếng thơm.

Hung thủ Đoạn Chỉ Ma trăm vụ trăm thắng, rồi y sẽ dẫn chủ quan xem thường. Trên đời này đâu chỉ mình y biết bài binh bố trận?

Ngôi lâu nhỏ bên sông, cách đây bốn tháng có người đến ở, gồm một quý phụ độc thân, một bà già giúp việc và một a hoàn. Quý phụ nọ mới góa chồng, nhan sắc hơn đời, trang phục lộng lẫy, đồ đạc bày biện trong nhà đều tao nhã quý giá. Nàng tinh thông cầm kì thư họa, biệt tài vẽ hoa.

Sự xuất hiện của nàng đương nhiên thu hút vô số tài tử phong lưu vùng Giang Kinh. Người đã có gia thất, kẻ chưa vợ hoặc sắp thành thân đều đua nhau tìm đến gặp gỡ, như đàn bướm ong đi tìm hoa thơm mật ngọt.

Nàng luôn đối xử lễ độ với họ, luôn mỉm cười với những ngôn từ bồn chột khêu gợi, ngưng tuyệt đối không buông thả hay vượt quá giới hạn, chỉ vừa đủ để các nhân sĩ phong lưu cứ việc tưởng tượng và khát vọng.

Khéo dò la mấy cây, cánh đàn ông sẽ biết ngay Thích phu nhân tuổi vừa tròn đôi mươi, xuất thân danh gia vọng tộc ở Nam Kinh. Gia đình Thích phu nhân đông con nhiều cháu, hoặc theo hoạn lộ hoặc làm ăn buôn bán, ai nấy đều giàu sang vinh hiển. Trò chuyện với bất kì vị nào trong số đó thì sẽ biết ngay, trước khi thành thân, Thích phu nhân nổi tiếng là một mỹ nhân tuyệt thế vùng Kim Lăng, khiến vô số sĩ tử danh giá và các anh hùng hào kiệt phải say mê. Nhưng số phận an bài nàng lựa chọn tài tử Trương Hữu Linh làm chồng. Thích tiểu thư trở thành Trương phu nhân, quả là một giai thoại thú vị.

Tiếc rằng chuyện hay thường ngắn, tài tử thường bạc mệnh, chưa đầy hai năm sau khi kết duyên, Trương Hữu Linh bỗng từ giã cõi đời, danh xưng Trương phu nhân gọi chưa quen đã phải trở về họ thời con gái mà thành Thích phu nhân.

Tuổi hoa góa bụa, Thích phu nhân khóc than đứt ruột, không muốn nán lại vùng đất đau đớn nhưng cũng không muốn rời bỏ phần hoa, nên mới chọn dừng chân ở Giang Kinh này.

Thích phu nhân là mấu chốt trong kế hoạch do Lã Diệp Hàn vạch ra. Chỉ có gia đình họ Thích biết rõ sự thật, Thích phu nhân chân chính đã bí mật cắt tóc đi tu, nương nhờ thanh đăng cổ Phật để cứu rỗi tâm hồn tổn thương sâu nặng. Mỹ nhân trong ngôi lầu kia chỉ là một ca kỹ mới xuất hiện trên sông Tần Hoài.

Thích phu nhân giả cũng có nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành và bản lĩnh cầm kì hư họa. Lã Diệp Hàn gần như vét hết gia sản để thuê cho nàng ngôi lầu này, thuê cả bà giúp việc và a hoàn, lại cung cấp mọi chi tiêu sinh hoạt.

Con em họ Thích đều tự nguyện nói dối cho phù hợp để giúp Lã Diệp Hàn, vì năm xưa nhà họ từng chịu ơn lớn của ông. Trong vụ án cuối cùng mà Lã Diệp Hàn xử lí trước khi rời Đông Xưởng, ông đã làm trái quy tắc giết nhằm còn hơn bỏ sót của Đông Xưởng. Ông đã rha cho nhà họ Thích bị tố cáo là kéo bè kéo đảng lên tụ tập làm loạn. Sau khi điều tra rõ họ vô tội, Lã Diệp Hàn chỉ kết luận nhà họ Thích "không tốt với dân thôn", buộc họ nộp phạt vào quốc khố, còn thì giữ được mạng người và tài sản. Từ đó nhà họ Thích mang ơn Lã Diệp Hàn, nay được Lã bổ đầu dùng vào việc, họ đương nhiên dốc sức hỗ trợ để thi hành diệu kế.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!!!

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

7. Tà Ma (3).

Ya, chào tất cả các bạn đọc yêu quý, lâu lắm rồi chúng ta mới gặp lại nhau nhỉ! Tháng 4 là tháng cao điểm của ad nên chả có mấy khi lên được watpad, rất xin lỗi vì đã bắt các bạn phải chờ đợi. Nhưng hơn có sao vì bây giờ ad rảnh rồi nên chúng ta sẽ gặp nhau thường xuyên hơn. Một lần nữa xin lỗi vì sự ra chập chệm trễ suốt tháng vừa rồi và chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nha! 😊😊😊

Sau khi điều tra phân tích kỹ càng, Lã Diệp Hàn nhận ra những nạn nhân mà Đoạn Chỉ Ma nhắm đến, không hẳn là không có tiêu chí.

Ban đầu, có lẽ Tà Ma còn "non nớt", y toàn chọn dân nữa bình thường, thiếu phụ giận chồng bỏ về nhà mẹ đẻ, thiếu nữ bí mật gặp gỡ tình lang, a hoàn về nhà qua ngõ vắng, ca kỹ hết thời xuân sắc hành nghề trong lâu xanh xập xệ... Xử lý họ dễ như trở bàn tay, nha môn cũng không mấy bận tâm phá án.

Ít lâu sau trở nên dày dạn, y chọn đối tượng "chất lượng" hơn, tiểu thư khuê các, đào hát nổi tiếng, nữ đạo sĩ tinh thông pháp lực... Vụ gần đây nhất, nạn nhân là tiểu thiếp của chỉ huy sứ đại nhân, nếu tiếp diễn chỉ e sẽ đến lượt thiên kim tiểu thư của tri phủ. Đám cháy sắp bén vào của nhà quan, bởi vậy Mạc Tông Trạch được cấp tốc điều đến.

Lã Diệp Hàn suy luận rằng, Tà Ma càng gặt hái nhiều thành công thì càng to gan, càng muốn gây ra những vụ án chấn động thiên hạ, có như thế y mới đạt đến đỉnh điểm thỏa mãn. Điều này khiến Lã Diệp Hàn càng tự tin

mình chắc thắng. Ông và Tà Ma như có cảm ứng, ông hiểu ham muốn của y, còn kỳ công giúp y định vị mục tiêu tiếp theo. Mục tiêu này chính là Thích phu nhân, con nhà danh giá ở Kim Lăng và đang nhanh chóng nổi tiếng ở Giang Kinh. Tà Ma đương nhiên sẽ đến theo lời mời.

Mấy tháng nay, đêm nào Lã Diệp Hàn cũng mai phục bên ngoài nơi ở của Thích phu nhân. Tà Ma thường gây án vào ban đêm, trùm đầu bịt mặt cho nên chưa ai nhìn thấy diện mạo y bao giờ. Các bổ khoái từng trực tiếp giao đấu với Tà Ma đều chết hoặc bị thương nặng và mất trí nhớ, coi như cũng không nhìn thấy Tà Ma.

Đôi khi buổi tối Thích phu nhân cũng tiếp khách, "đàn vắng vắng vọng, nến hắt mờ mờ". Những lúc tiếng nhạc êm dịu vui tai vang lên, Lã Diệp Hàn tranh thủ chớp mắt. Khách về hết rồi, trong ngoài ngôi nhà lại tối đen như mực, ông nhất định phải tỉnh táo. Cứ thế theo dõi mãi, sức lực hao mòn, trong người mệt mỏi, nếu không có nội công thâm hậu thì ông đã gục ngã rồi.

Mạc Tông Trạch tới Giang Kinh, lập tức được ông kéo theo để cùng ném mùi khở cực, cũng là cơ hội cho một bổ khoái trẻ tuổi trải nghiệm sự gian truân của việc điều tra phá án.

Mạc Tông Trạch đánh giá rất thấp bữa "tiệc đêm" của Lã Diệp Hàn. Đường đường là một bổ đầu, đêm hôm khuya khoắt nấp né trước nhà đàn bà và thô lỗ xông vào bắt kẻ gian, đâu phải cung cách của người phá án?

Nhưng Mạc Tông Trạch cũng khó chối từ, thân là phó bổ đầu, không thể không phục tùng thượng cấp.

Trước lúc đến Giang Kinh, khi còn làm chức quan nhỏ trong Cẩm Y Vệ, Mạc Tông Trạch đã nghe nói về thành tích và tính tình của Lã Diệp Hàn, có khen cũng có chê, tùy cách nhìn nhận của mỗi người. Người này nói Lã Diệp Hàn phá án như thần, không a dua xu nịnh. Người kia bảo ông

ta lập dị khó tính, hay chấp vặt. Nhưng không ai nhắc đến cái tật nghiện rượu của ông. Bồi đầu tỉnh say khó lường, là đề tài đàm tiếu ở nha môn Giang Kinh. Lúc mới đến, Mạc Tông Trạch biết chuyện này thì rất choáng váng, lòng ngưỡng mộ cũng vì thế mà giảm sút đôi phần.

Giờ đang là đêm dài tĩnh mịch, nhưng Mạc Tông Trạch không cần rượu mạnh bầu bạn, vì con tim chàng đang đầy ắp hình ảnh A Uyển. Thành thân đã bảy tháng, có còn gọi là tân hôn, mà sao lòng vẫn say đắm như vậy? Bảy tháng qua là bảy tháng hạnh phúc nhất đời Mạc Tông Trạch. Chẳng biết mình có tài đức gì mà gặp được A Uyển, "càng không tưởng được có ngày mình nắm tay nàng và ôm nàng vào lòng". Nàng nói năng nhỏ nhẹ, đôi mắt sáng trong, đôi môi ấm nồng, kể cả kiếm pháp sắc bén của nàng, đều khiến Mạc Tông Trạch như say như mê. Cụ tổ A Uyển từng theo Tống Thái Tổ chinh chiến giành lấy giang sơn, và là khai quốc công thần duy nhất không rơi vào kết cục được chim bẻ ná được cá quên nơm. Mạc Tông Trạch và A Uyển nên duyên từ kiếm thuật, đường kiếm khiến cả hai cuống xiêu lòng, ngay lần đầu gặp gỡ đã không muốn rời xa.

Mạc Tông Trạch tuy thuộc dòng dõi võ quan nhưng luận tầm vóc và vị thế gia đình thì vẫn không sánh được với A Uyển. Nhưng hễ nghe Mạc Tông Trạch nhắc đến điều ấy, A Uyển lại nói, theo chàng là quyết định sáng suốt nhất đời nàng.

Thời làm hiệu úy ở Cẩm Y Vệ, Mạc Tông Trạch liên tiếp lập công phá án, nhưng vì không giỏi xiếm nịnh lấy lòng nên thăng tiến vô vọng, khó tránh khỏi chán ngán. A Uyển khuyên chàng rời kinh đô, tìm nơi khác mà cống hiến, thực hiện hoài bão, làm nên tên tuổi, chẳng lo mai kia không có cơ hội nở mày nở mặt trở lại Cẩm Y Vệ, đường công danh từ ấy ắt sẽ thẳng tắp và sáng lạn.

Đúng! Nếu phá được vụ án Tà Ma Đoạn Chỉ, thì có thể lắm chứ!

A Uyển tự nguyện rời kinh thành nơi nàng sinh ra và lớn lên, từ biệt cha mẹ và anh em ruột thịt, bằng lòng làm vợ nột bồ khoái bình thường, cùng Mạc Tông Trạch đến Giang Kinh. Cho nên, ngoài ái tình đắm thắm, Mạc Tông Trạch còn có thêm vài phần kính nể nàng.

Vì thế trong lúc Lã Diệp Hàn mừng tượng cảnh mặt đối mặt với cường địch, Mạc Tông Trạch lại da diết tơ tưởng người thiếu phụ chẵn đờn gối chiếc ở nhà.

Ừ nhỉ, A Uyển muốn đi theo để cùng bồ đầu bắt kẻ gian, sao ta lại từ chối? Chắc hẳn Lã Diệp Hàn cũng đã nghe nói kiếm pháp của ta thuộc hạng xuất sắc trong lớp trẻ phái Côn Luân, kiếm pháp của A Uyển cũng chẳng thua kém gì. Hai vợ chồng đấu kiếm không bao giờ phân tài cao thấp, là vì cả hai đều không muốn vận hết tài nghệ để quyết chiến đến cùng. Nghĩ đến mấy chữ "phân tài cao thấp", Mạc Tông Trạch khẽ mỉm cười. A Uyển muốn đến mai phục cùng, là vì muốn đến so chiêu với Tà Ma cũng nên? Nếu là hồi chưa thành thân, có lẽ Mạc Tông Trạch sẽ bằng lòng ngay, nhưng không hiểu sao... chắc là vì tình càng đắm thắm thì càng lo được mất. Dù sao đây cũng là chiến địa của các bồ khoái, Đoạn Chỉ Ma đâu phải kẻ tầm thường, số người bỏ mạng dưới tay y, ít nhiều cũng khiến Mạc Tông Trạch ngần ngại.

Lã Diệp Hàn có cảm giác, đêm nay, thời khắc kia sẽ đến.

Nhớ vote, cmt và share truyện nha! Cảm ơn đã đọc!!!

ẢO LINH KỶ

Quý Cổ Nữ

www.dtv-ebook.com

7. Tà Ma (4).

Hồi sáng bà già giúp việc của Thích phu nhân bỗng dưng đau thắt ngực, thầy thuốc đã ra ra vào vào mấy lượt. Bà là dân Giang Kinh, người con trai nhận được tin mẹ ốm vội đến đón về nhà chăm sóc. Sau đó, chẳng hiểu tại sao, Thích phu nhân nổi giận mắng mỏ a hoàn một trận, làm nó bưng mặt khóc rồi chạy ra khỏi nhà, đi đâu không biết. Thế là chỉ còn lại một mình nàng góa phụ. Mạc Tông Trạch bị "mời" đi cùng, được Lã Diệp Hàn bố trí đứng canh bên hông nhà, quan sát các động tĩnh ở của sổ lầu hai và cột sau. Lã Diệp Hàn dặn chàng chớ nôn nóng manh động, khi nào nhìn thấy pháo sáng màu đỏ thì mới xông vào. Hai người chặn đánh từ hai ngã thì Tà Ma dẫu mọc cánh cũng không thể chạy thoát.

Mạc Tông Trạch cố nhịn cười, đáp, "Được! Bỉ chức tuyệt đối không chớp mắt! Giả sử kẻ địch có đột nhập, bỉ chức cũng sẽ răm rắp chờ hiệu lệnh của đại nhân!"

Hai chữ "giả sử" hàm chứa mối nghi hoặc, tại sao họ Lã này lại biết đêm nay Tà Ma sẽ hiện thân?

Lã Diệp Hàn không nông cạn đến nỗi không nhận ra ngụ ý trong câu trả lời của thuộc hạ, nhưng ông không nổi giận. Thành quả bắt được đêm nay sẽ là bài học sâu sắc cho kẻ hậu sinh ngạo ngược này.

Đã quá nửa đêm, trên lầu vẫn không mấy may động tĩnh. Trong kế hoạch của Lã Diệp Hàn, "động tĩnh" là điểm then chốt. Tà Ma đương nhiên sẽ không xông vào một cách ồn ào, đôi mắt cay sè mệt mỏi của viên bố đầu đứng tuổi không đủ kín kẽ bao quát suốt đêm. Cho nên, trước khi chuyển

Thích phu nhân giả đến nhà này, ông đã đích thân lắp đặt một hệ thống nhỏ, đó là một ống sắt từ phòng ngủ chạy xuống dưới đất, tiếp tục kéo dài đến cái hố mà đêm đêm ông nấp. Nếu có động tĩnh bất thường, ông sẽ nắm được ngay. Giữ được mạng sống cho cô gái đáng thương ấy thì công đức viên mãn, còn không thì coi như cái giá xứng đáng cho việc bắt sống hoặc tiêu diệt tên Tà Ma tàn độc đã gây nhiều nợ máu kia.

Gió từ mé sông thổi đến, giá lạnh thấu tim. Lã Diệp Hàn lại tợp một ngụm rượu. Một tiếng kêu kinh hãi nghèn nghẹn vọng ra từ ống sắt.

Quả nhiên! Lã Diệp Hàn đứng bật dậy, húc vỡ tấm ván đậu bằng đất trộn cỏ. Ông nhảy vọt lên không trung rồi bắn pháo sáng như đã hẹn, một vệt lửa rạch toang màn đêm.

Lúc này Tà Ma có phát hiện mình đã sa bẫy thì cũng khó mà thoát thân trước vòng vây của hai bồ khoái kiệt xuất. Sau vài lần lảng mình đi, Lã Diệp Hàn đã phóng đến trước ô cửa sổ khép hờ trên lầu hai, rồi lao vào. Đây là phòng ngủ của Thích phu nhân, gió thổi tung màn trướng, khiến đám vòng treo trên đó va nhau leng keng. Không có âm thanh nào khác. Màn đêm dằng trăn căn phòng không một bóng người!

Nhưng Lã Diệp Hàn cảm giác có ai đó đang lặng lẽ áp sát ông. Hừ, hung thủ phải sở hữu khinh công phi thường mới gây án được suốt ngần ấy năm mà vẫn thoát lưới trời.

Sát khí toát ra từ bên kia tấm rèm cửa đánh ngọc châu, Lã Diệp Hàn hết sức cảnh giác. Tay cầm kiếm, lòng bàn tay nhớp mồ hôi nhưng vẫn nắm chắc không run. Rèm châu tung lên, kiếm ảnh tung hoành. Ông không nhớ mình từng gặp đối thủ nào có kiếm pháp đỉnh cao như kẻ này. Các công công đại nội điều hành Đông Xưởng đều biết Lã Diệp Hàn là tay kiếm nhất nhì trong hàng trăm cao thủ ở Đông Xưởng, ai độ mười chiêu với ông, người ấy đã siêu việt rồi. Kẻ này thậm chí còn trên tầm. Mình đã già và mệt mỏi rồi chẳng? Hay chỉ buồn ngủ và say rượu?

Lã Diệp Hàn vã mồ hôi trán. Mình vẫn đang sống sao? Tay kiếm của ông không hề run, tay kiếm của đối thủ cũng không nao núng, mũi kiếm gí thẳng vào hét hầu Lã Diệp Hàn. Vừa hay, mũi kiếm của ông cũng gí thẳng vào họng y.

"Lã bố đầu!" Đối thủ kêu lên, vội thu kiếm về.

Thì ra là Mạc Tông Trạch!

Lã Diệp Hàn thu kiếm, thở phào. Nhưng ông lập tức giật mình, nhảy vào khuê phòng. Chỉ thấy trống vắng, Thích phu nhân giả đã biến mất!

Cả hai không cần trao đổi nửa lời, đều biết ngay sau đây phải làm gì. Lã Diệp Hàn nhảy ra ngoài cửa sổ, đập tung cửa chính của ngôi lầu rồi bắt đầu lục soát từ lầu trệt. Mạc Tông Trạch ở lại lầu hau, lục soát nốt phòng ngủ và gian áp mái.

Không thấy bóng dáng Thích phu nhân!

Cả hai gặp lại nhau. Mạc Tông Trạch nhận ra nét chán nản thất vọng trên khuôn mặt già nua của Lã Diệp Hàn, bèn an ủi, "Lã bố đầu đừng quá buồn phiền." Rồi lập tức phóng hai mũi tên lửa ra ngoài cửa sổ, "Các huynh đệ mai phục xung quanh nhìn thấy sẽ tập trung tinh thần cao độ, biết đâu vẫn kịp chặn bắt hung thủ."

Lã Diệp Hàn ngạc nhiên, sao lại có các huynh đệ mai phục nữa?

Mạc Tông Trạch cười trừ, "Bỉ chức biết đại nhân đã bố trí chặt chẽ rồi, nhưng bỉ chữ vẫn tự sắp xếp thêm các bố khoái trực ban hoặc rồi rã đi mai phục trong phạm vi một dặm quanh đây..."

"Vớ vẩn! Toàn làm việc rồi hơi!" Lã Diệp Hàn chỉ trích, *Dù huy động hết các bố khoái thì binh lực vẫn không đủ! Vả lại, càng đông người

đi thì kế hoạch đêm nay càng dễ bại lộ, và nếu một người nào đó chạm trán tên ác ma ấy thì cũng không địch nổi y, sẽ lại bỏ mạng vô ích!"

Mạc Tông Trạch đành giọng, "Lẽ nào Thích phu nhân giả không bỏ mạng vô ích? Khi sắp đặt kế hoạch này, Lã bố đầu có nghĩ cho cô ta không?"

Lã Diệp Hàn giận dữ trợn tròn mắt, chỉ vào mặt Mạc Tông Trạch, "To gan! Ta... ta..." Lòng ngực bỗng nhói đau. Thất bại đắng cay dâng lên nghẹn họng, hơi men và tình trạng thiếu ngủ cũng đồng thời tấn công, khiến ông hoa mắt chóng mặt. Nét cười đắc ý của Tà Ma bỗng choán lấy tầm nhìn. Lã Diệp Hàn cố nén cơn đau, nhắm nghiền đôi mắt...

Khi tỉnh lại, viên bố đầu thấy mình đang nằm trên tấm phản gỗ ở nhà, cảm giác rất thân thiết, dù không mấy êm ái dễ chịu.

Nhớ vote, cmt và share truyện nha! Cảm ơn đã đọc!!!

Table of Contents

Mục lục

1. Thuyền Ma.

2. Câu Mạng.

3. Xác Chết.

4. Oán Cũ (1).

4. Oán Cũ(2)

5. Thủy Chiến (1).

5. Thủy Chiến (2).

5. Thủy Chiến (3).

Thông Báo Một Chút.

5. Thủy Chiến (4).

6. Vô Kê.

7. Tà Ma (1).

7. Tà Ma (2).

7. Tà Ma (3).

7. Tà Ma (4).